

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Continuarea ființei:
mod de viață

Sã Moura, Filipe Alexandre de Andrade *Continuarea*

funției: mod de viață/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Continuarea ființei: mod de viață

Povești adevărate de Nelson
Brás Pereira

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Mod de viață

Ceea ce este proclamat, prin care este destinat... modul de viață, cu alte cuvinte este tot ceea ce moștenim de la strămoșii noștri, apoi avem misiunea, de a procrea atunci când ajungem la vârsta adultă, ceea ce este proclamat de legile societății, unde trăim într-o democrație.

alte , tot ceea ce putem dobândi, cunoașterea, cu alte cuvinte, tot ceea ce căutăm atunci când știm ce am construit.

De ce?

Pentru că atunci când avem de-a face cu societatea în care suntem introduși prin forța rațiunii, trebuie să trăim întotdeauna în așa fel încât să fim o ființă acceptabilă, astfel încât să fim văzuți de societatea însăși ca un gentleman, nu putem fi răi, doar mai demni decât putem fi; pentru asta trăim, știm, de asemenea, că trebuie să existe ajutor între noi.

De ce?

Pentru că suntem ființe care trebuie să se servească reciproc, de aceea există problema dobândită, de a spune adevărul atunci când răul este mai mare pentru mine.

De ce?

Pentru că putem fi o ființă socială, dar putem trăi ca un sălbatic.

Când nu suntem bătuți de la egal la egal.

Dar există întotdeauna și va exista întotdeauna îndoiala, neîncrederea care ne bântuie mereu, prin care suntem învățați, prin care suntem învățați, și acolo mergem atâta timp cât suntem siguri că avem cu adevărat încredere, atunci ne servim bine pentru că facem bine.

Vrem să-i mulțumim pe toți cititorii care pot citi cărți, aceste cărți ale mele, pe care le puteți găsi în orice librărie, unde puteți fi fascinați de subiectele pe care doriți să le ascultați și să le citiți la culcare.

Veți fi o companie bună, nu veți citi și nu veți vedea niciodată astfel de relatări adevărate.

Ca aceia care simt că au adevărata experiență cuiva care a făcut greșeli, dar a fost capabil să mă vindece de toate bolile care m-au bântuit.

Care va fi tema acestei ediții?

Rapoartele de zbor, poate un subiect care nu va fi prea șocant, nu vrem să șocăm cititorii, dar rapoartele sunt adevărate și sunt spuse într-un mod care a fost experimentat într-un mod cool.

Pentru că am trăit în cadrul legii, crezând, imaginându-mi o mie și una de lucruri, simțind adevăratul instinct animal.

Vrem să câștigăm cu forța și ne simțim ca .

În afara legii, acea ființă pe care am învățat-o cu toții că ne poate găsi, iar greutatea acestui lucru vine din felul în care am fost obișnuiți să trăim împreună, pentru că, în ciuda răului pe care îl putem face, nu poate fi considerat niciodată rău.

Cred că fiecare ființă are o reîncarnare.

Ambiția noastră este să trăim într-un mod pe care îl considerăm ușor, dar care nu este ușor și devine dificil atunci când încălcăm legea și, atunci când nu avem bani să plătim avocați buni, plătim un preț mai mare.

De ce?

Dacă noi nu putem fi amuzanți, nici noi nu putem fi amuzanți.

Aceasta este povestea mea, povestea unui tânăr, fiul unui tată portughez, dar născut în Africa, am fost crescut în Pontinha după ce tatăl meu s-a despărțit de mama mea.

Din acel moment, a început adevărata mea viață de dorință de a trăi ușor și, așa cum am menționat deja, ușor poate deveni dificil.

De ce?

Pentru că întotdeauna am crezut că legea ne favorizează atunci când dăm dovadă de pocăință.

Dar atunci când faptele sunt dovedite în proporție de 100%, legea, care este guvernată de instanțe, se poate pronunța doar asupra infracțiunii.

că s-a cu adevărat, în afară de diverși factori care probabil l-ar deruta pe cititor.

De ce?

Pentru că ar fi dificil să transmitem cititorului adevăratul sens al durerii de a nu fi iertat și de a avea ocazia să simtă gustul comiterii unei crime și să simtă răul pe care îl facem.

Când suntem abandonați de societate și suntem ochii cartierului la care toată lumea vrea să se uite.

De ce?

Aveți un ochi pentru căutare, care vine din abilitățile individuale. Pentru că ne naștem întotdeauna cu o moștenire progrese în viață, astfel încât să putem, de asemenea, să învățăm și să o experiență de viață amară, iar eu încă plătesc pentru asta!

M-am născut în Africa și am avut trei surori: Elvira, Cândida și São. Acesta este un început bun pentru o poveste care ar fi putut fi genială, dar care s-a dovedit a fi o poveste de viață nu tocmai bună.

Nu am simțit prea multă răutate față de oamenii care îndeplinesc această funcție, așa-numiții gardieni de închisoare, i-am considerat întotdeauna dușmani pentru că nu am vrut să accept că aș fi putut scăpa cu adevărat.

Am comis mai multe infracțiuni de-a vieții.

Obișnuiam să folosesc acest termen, care era argotic, cu care aveam de-a face, era o formă de argotic, sau am putea folosi și termenul orientat.

Erau locurile pe care căutam și, din cauza modului în care trăiam, erau întotdeauna docurile, unde nu exista violență sau unde violența nu era găsită într-un mod tentant sau provocator, pentru că ne simțeam cu adevărat bine cu ceea ce făceam. Societatea nu vede cu ochi buni acest lucru, pentru că nicio societate nu acceptă faptul că alții pot trăi din infracțiuni, dacă nu este văzut ca o nevoie de a consuma substanțe care pot fi folosite pentru a trăi.

par teribil de rele, dar ele există.

Și, ca atare, toți avem viciile noastre, dar, ca atare, întotdeauna o luăm în nume de rău atunci când nu ne place ceva care a fost întotdeauna imperceptibil pentru noi, ca rău, dar acest lucru are o mare perspectivă. Locurilor în care suntem cu toții crescători, acestea sunt mediile noastre și trăind împreună ne face să vrem și să avem ambiția de a trăi bine și de a fi mai buni decât celălalt.

Erau o mulțime de farse ca și copiii cu care am crescut, dar printre acei copii era o fată, mereu mi-a plăcut de ea, de când am cunoscut-o, ziua ei de naștere era în aceeași zi cu a mea.

Mi-a plăcut întotdeauna, din ziua în care am cunoscut-o, plăcut întotdeauna, a locuit mult cu mine și cu surorile mele, am avut o relație foarte strânsă, nu a fost dragoste la prima vedere, cred și aș crede că nu va exista niciodată o femeie ca cea pe care am iubit-o, prima dată când am sărutat-o, m-am simțit ca un adevărat leu, tuturor ne place să ne vedem în savană.

Cel care are dreptul la o viață egală cu a tuturor bărbaților, să aibă o soție și să întemeieze o familie.

Chiar dacă ea acceptă modul de viață pe care l-am trăit și faptul că dragostea vine doar o dată în viață, nu mă simt înțelept și nici nu m-am considerat vreodată ca atare, dar i-am întâlnit pe toți, au fost integrați într-un fel sau altul, toți trebuie să ne conectăm, am plătit o factură mare, dar totul pentru că am vrut să am o viață bună.

Eram bun la ceea ce făceam, am început să fac jafuri, am început cu jafuri simple, am făcut câteva jafuri armate. Dar apoi m-am degradat cu consumul excesiv de cocaină, mă simțeam bine fumând-o și nu voiam să renunț la ea.

M-a înnebunit, dar nu am atacat niciodată pe nimeni în jafurile mele, dacă nu ar fi existat nicio reacție, nu ar fi fost nevoie să folosesc violența, ar fi trebuit întotdeauna să o reduc în instanță.

Știu că dacă mergi prin ploaie, te vei uda.

voiau să ia banii sau obiectele de valoare pe care le aveau asupra lor.

Deoarece am crescut în Pontinha, Lisabona a fost întotdeauna o plăcere pentru mine, am văzut-o ca pe un oraș cu valoare istorică și culturală, așa cum am citit în cărțile de istorie.

Am văzut progresia de a avea o viață bună, de a capabil să trăiesc o viață bună, ca atare, cu alte cuvinte, am vrut doar banii, știam că mă bine, am vrut doar și m-am simțit rău pentru asta, am vrut doar să-mi satisfac dependența și să mă simt social, într-un mediu social, să fiu bine cu oamenii și să mă simt normal, normal într-un mediu social, în relațiile cu oamenii.

Mă simțeam dominant, mă credeam leul cu coamă pe cap. cucerindu-i teritoriul și dominându-i viața. Așa am abordat eu viața de soție!

Ei bine... Am văzut acest mod de viață într-o lumină pozitivă în ceea ce privește răul pe care îl puteam face oamenilor, nu am rănit niciodată pe nimeni într-un mod care să-i ruineze pe alții într-un mod brutal și să-i lase fără nimic.

Am profitat doar de circumstanțele momentului și am făcut-o doar pentru bani, pentru soluția rapidă de a fuma cocaină, dar am prelungit întotdeauna ceea ce era inevitabil, adică ceea ce nu se naște cu un om, sau poate chiar putem moșteni, că cauza pe care o studiem ca un om care bea alcool și fumează droguri reacționează în procrearea genelor în ereditatea care este lăsată de consecința fertilizării.

Nu sunt suficient de expert pentru a putea descifra toate acestea și a transmite această parabolă cititorului, cum ar fi să vorbesc despre asta pentru că a trebuit, acestea sunt moduri de viață. Uneori sunt luate bine, alteori sunt luate prost.

De ce?

Pentru că modul de viață pe care l-am învățat, așa cum am menționat mai sus, nu este de a acționa întotdeauna cu răutate, ci de a fi iertat, de a fi bine aclamat!

De ce?

Pentru că trăim după asta, după standarde, trăim
Este formă de ambiție de a putea avea o viață bună.

Relația a început când aveam 22 de ani, eram în armată, dar nu voiam să plec, dar așa spunea legea. Și atunci am avut adevărata relație, pasiunea pe care nu o voi avea niciodată la fel ca Cristina, și aici a început relația la care aspirăm cu toții, cu toții vrem să ne găsim jumătatea adevărată.

Trăiam intens, simțeam că dacă ea era departe de mine nu mă simțeam bine și atunci probabil că a profitat de faptul că avea un pic mai multă putere asupra mea.

O iubeam pe fată, eram gelos, dar nu era o gelozie bolnavă, era o gelozie sănătoasă și nu exista nicio răutate bolnavă în acea gelozie care să mă determine să forțez pe cineva să rămână cu mine.

De ce?

Credeam că sunt singur și că dacă o pierd pe ea o voi pierde pe femeia vieții mele, dar s-a întâmplat. Eu am vrut să merg pe strada principală, iar ea a vrut să mergem la o discotecă din campo pequeno, ne-am certat și atunci ne-am despărțit, poate că nu a fost ceea ce și-a dorit, fratele ei mai mare nu a acceptat niciodată cu adevărat relația. M-am certat cu el, dar a fost înainte să încep să o iubesc pe Tina, dar a fost un moment de circumstanță, dar îmi plăcea de el, dar nu a acceptat modul meu de viață, nu mi-a spus niciodată, dar nici nu a arătat niciodată că este de partea mea, știind că sunt de partea bună.

Nu m-a durut prea tare, dar el nu a acceptat relația mea cu sora lui. El a locuit cu mine doar din cauza contextului, locuiam în același cartier, așa că am păstrat acea relație, cea cu care am fost crescuți.

Mama ei era din Nelas, doamna Conceição, tatăl ei nu-l cunosc, dar era un om bun, Raul.

A învățat să trăiască doar din soția sa și, la un moment dat, l-am proclamat perceptorul din cartier. Era un copil, dar avea deja simțul timpului, studia deja.

Și atunci mi-am dat seama repede, în ciuda vârstei fragede, că trebuie să lupt pentru viața mea și pentru ceea ce aveam: tată, mamă, casă, nu am dus niciodată lipsă de mâncare și nu am dus-o niciodată. Pentru că, în ciuda salariului mic pe care îl primea mama, plătea 11 escudos pentru chirie și atât, tata plătea doar chiria, atât, dar niciodată nu am dus lipsă de mâncare.

Deci a fost începutul sfârșitului, cu alte cuvinte, înstrăinarea poate duce la uitare, și cred că asta am învățat, pierderea tatălui meu a însemnat că trebuia să reacționez în același mod ca el.

Îl priveam ca pe un erou, un luptător, fiul unor oameni umili. Bunica lui, Elvira, a fost cea cu care am locuit până la de șase ani, până am mers la școală, ceea ce s-a întâmplat? M-am obișnuit cu bunica, mă antrenam, independent supravegherea directă a tatălui meu, dar pe atunci ochii mei nu erau încă deschiși, dar aveam simțul timpului.

Eram conștient de moment.

Acestea sunt unele dintre cele mai pure povești din lume. este așa?

În zilele noastre, oricine poate fi recunoscut pentru modul său viață, indiferent de poziția sa sau de ierarhia socială.

De aceea, pornim de la ideea că nimeni nu poate fi acuzat de nimic fără dovezi .

?

Acesta este modul în care legile sunt reglementate și la care avem acces cu toții.

să nu ucizi, să nu furi și să nu violezi.

Dar ne putem întoarce la începuturile omenirii și astfel de evenimente se vor întâmpla din nou și din nou, pentru că istoria se bazează pe asta.

Noi suntem continuitate, acea continuitate care va fi întotdeauna continuă, ceea ce este destinat.

Și este certitudinea absolută că trăim pentru o cauză, nu suntem continuarea faptului de a rămâne și de a exista pe Pământ.

Nu știu, aș putea varia tema, dar ar putea încurca lectura cititorului, ar putea distrage atenția de la povestea reală care s-a întâmplat.

Dar acestea sunt parabole care vor exista mereu de-a lungul cărții, pentru că vom face situațiile care au fost trăite mai specifice și mai ușor de înțeles.

De ce?

Deci, puteți vedea că totul a fost în cadrul unei societăți în care au existat întotdeauna vieți sănătoase și înțelegere, parte a societății, deoarece în ochii altora am putea fi chiar Iuda, dar există un lucru foarte important în viață: semănăm este rodul pe care îl vom culege.

Tatăl meu m-a văzut întotdeauna și a vrut să mă vadă ca pe un rege, dar eu sunt regele, războinicul care nu poate câștiga întotdeauna și am început foarte tânăr.

Când am spus că ceea ce este ușor nu este ușor, ci dificil, asta este ceea ce am numit vânătoarea.

După ce i-am dat o palmă peste față, am simțit că am pierdut-o, am simțit-o cu adevărat în ochii mei, mai târziu a încercat să se împace cu mine, dar nu am acceptat și a început adevărata poveste a crimei, dar aveam deja un , eram deja separat când am făcut șase luni închisoarea militară din Santarém, era închisoarea militară.

În acel moment, Arnaldo a fost condamnat, așa că povestea acestui individ se potrivește cu călătoria mea prin mediul carceral. Pe măsură ce cartea continuă, cititorul va ajunge să înțeleagă mediul social real, în acest caz carceral.

Totul a fost investit pentru ca eu să pot duce o viață bună, mă despărțisem deja de Tina. Și ce am făcut? Mi-am încercat norocul.

Am lucrat chiar și în metroul Pontinha ca servitor tâmplar. Negrii se temeau de mine, am lucrat cu negri din Capul Verde, oameni buni care doreau o viață mai bună, pe care nu o aveau în țara lor de origine.

Ei căutau o viață mai bună în Portugalia, pe care nu o puteau obține în țara lor, motiv pentru care căutarea lor i-a determinat să emigreze din țara lor.

A fost mai ușor să căutăm Portugalia datorită proximității sale.

Am început să simt apropierea de capverdieni, să socializez cu ei, capverdienii erau numiți răi pentru că au trebuit să lupte împotriva inegalității și când au ajuns aici, în Portugalia, nu au fost bine acceptați, pentru că avusese loc războiul de peste mări și în acel moment eram încă un copil, eram un chavalito, mă trezeam și atunci am început ceea ce nimeni nu vrea de la un fiu, am început să rătăcesc, nu am fost niciodată un rătăcitor, am fost un rătăcitor.

Aveam deja o înțelegere a experienței mele trecute, mi-am văzut părinții despărțindu-se când aveam opt ani, studiam deja și, ca atare, știam deja că nu va merge prea bine pentru mine, am simțit plecarea omului pe care îl consideram un erou.

Văzând această pierdere, chiar și la o vârstă fragedă mi-am dat seama că va trebui să o ajut pe mama, dar iubeam cu adevărat tatăl.

Mi-am petrecut fiecare vară cu el până la 17 ani. Am continuat mai târziu, când eram în armată, dar apoi am început să mă îndepărtez, ceea ce este firesc.

În acea perioadă se afla în Figueira da Foz, la Școala practică a Serviciului de transport, unde mi-am petrecut vacanțele cu el.

Tatăl meu a fost un om dur, a avut o copilărie grea, și-a pierdut tatăl când avea 14 ani și ambiția bunicii mele a fost să crească în viață, să aibă mai mult sprijin și mai mulți bani.

Tatăl meu spunea că despărțirea lui a fost una cu dragoste, a fost cea care i-a plăcut pentru că a fost o despărțire pripită, de la despărțire nu-și va mai vedea tatăl, dar a crescut greu ajutându-și mama, a fost fiul care a locuit cel mai mult în casa mamei.

Am locuit cu bunica mea timp de șase ani, dar ea era dură, a venit de jos și a crescut greu, nu și-a lăsat niciodată copiii să flămânzească.

Era miner la acea vreme. A fost și ciclist, apoi s-a înrolat în armată și și-a continuat cariera acolo.

A devenit un om normal, s-a dus acolo din cauza necesității vieții, pentru că și-a asigurat ceea ce trebuie să ne asigurăm cu toții, autosuficiența.

Acest lucru s-a întâmplat pentru că era un om dur, un prieten al unui prieten, un prieten al copiilor săi, dar nu spunea multe cuvinte, dar era respectuos și onest.

Asta a vrut mereu să-mi lase, dar a fost, iată, a fost despărțirea, m-am îndepărtat puțin, nu am continuat cu o însoțire mai profundă modului de a fi și a modului de viață, a dificultăților de depășit și a obstacolului de viață a asigurat un loc de muncă pentru a asigura viitorul pentru a putea procrea, toți sunt copii buni, suntem demni fi copiii lui, dar a existat și o lipsă de înțelegere și de loialitate din partea mea, am devenit ființa obraznică așa cum am spus.

Biciuirea psihologică a senzației nu a făcut decât să mă agraveze, pentru că nu am fost niciodată capabil să văd că binele trebuie practicat, dar din moment ce am primit răul doar prin separare, am fost capabil să văd doar că binele trebuie practicat.

Răul era în mintea mea.

Și așa a decurs totul până la actul de condamnare. Unde a început?

Separarea s-a încheiat și atunci am început dar era modul meu de viață din trecut și acolo mă simțeam în siguranță față de grija dezamăgirii pe care o simțisem, dar acolo am jurat, mă părăsești, nu mă voi mai dăruia niciodată.

Modul meu de viață era să consum și să fur, și atunci încă o căutam, și am căutat-o de mai multe ori, și atunci a vrut să mă accepte din nou, nu știu, m-ai făcut să sufăr, nu vreau să mai am acel sentiment, a fost dureros, dar întotdeauna a trebuit să trăiesc și încă o mai am.

Încă o am în minte și de aceea am petrecut atât de mulți ani în închisoare, gândindu-mă mereu la ea, și de aceea prețuiesc atât de mult această pasiune, nu am mai experimentat niciodată ceva asemănător.

Linhó, după trei luni de arest preventiv am intrat în pentru condamnați Linhó, povestea mea de acolo începe cu curajul unei ființe limitate de curaj, de ceea ce avem de înfruntat în lumea celorlalți, ce se întâmplă este lucru, cum știam că drumul poate fi foarte lung în detenție, am apelat la junglă pentru a mă descurca, era cel mai simplu mod de a face față celor care comit infracțiuni și sunt în închisoare, este o lume în care domnește legea prostiei, iar când ai de-a face cu măgarii trebuie să știi cum să te descurci cu ei, dar dacă ești prea deștept poți cădea, așa că viața acolo trebuie dusă nu atât pe uscat, cât pe mare, asta a fost salvarea mea, asta a fost metoda pe care am ales-o și care m-a făcut să câștig, dar începutul meu avea să fie lung și a fost un început tulbure pentru că m-am trezit fără soție, fără libertate, m-am trezit prins în capcană, pierdut și eram tânăr, mă gândeam la tot ce ar putut să fie în anii pe care îi puteam petrece acolo. Deci, ce am făcut? Am început prin a-mi câștiga respectul, nu e ușor, chiar dacă nu vreau să intru în conflicte violente, ele se întâmplă pentru că trec printr-o rutină de care mi-am dat seama mai târziu, rutină pe care după ce am văzut-o mi-a fost scârbă să o trăiesc, nu m-am gândit niciodată că oamenii își pot face atât de mult rău unii altora pentru că unii vând droguri, alții sunt consumatori pentru că viața în închisoare se învâрте în jurul monopolului este drogurilor pentru că așa am început să fumez heroină, cum intrasem deja în închisoare.

Am decis să mă apuc de heroină, dar în glumă, uite o să fumez heroină, dar următorul lucru pe care îl știu este că eram blocat și nu puteam face nimic în privința asta, dar am învățat cum să o fac, dar asta va fi povestit mai târziu, deci începutul a fost acesta având o viață în închisoare în ciuda realității care scapă de plăceri, m-am resemnat cu consumul de heroină doar pentru că știam că mă va îndepărta de ideea de a face sex, eram hrănit de o substanță chimică care nu mă lăsa să mă gândesc la asta. Am avut iubiri platonice, așa cum este legitim, și am avut iubiri mari, dar ceva garantat, dar nu este suficient doar să încerci, nu este suficient doar să vrei să fumezi există întotdeauna aspectul de a vrea să fii lider, de a-i vedea pe alții într-o ierarhie comandând ceea ce tu știi că nu , este dureros, este greu de suportat, am decis să nu-mi pară rău pentru nimeni, pentru că și eu am fost acolo, plăteam o datorie de dreptate, dar drumul meu a fost foarte prost, dacă aș fi învățat această lecție mai devreme, aș fi câștigat și nu aș fi pierdut, pentru că aș fi ieșit la jumătatea pedepsei, dar imaginea mea a fost arsă, aveam o mulțime de referințe, există o relatare a timpului petrecut în închisoare, a fost începutul sfârșitului, un început greu, pentru care nu pot regreta anii în am fumat acest drog, m-a ajutat să eliberez o mare nevoie pe care o simțim cu toții, este logic să avem plăcere, avem libertatea de a umbla frumoasă, în acești ani

Cu toții am avut iubiri pe care le-am construit în interior, dar asta va fi pentru mai târziu, acum voi vorbi despre călătoria care este lungă, nu știu cum toată lumea începe de la intrare atunci când sunt condamnați, care este de a căuta bunăstarea, chiar și în cadrul vieții claustrale, dar asta este totul subiectiv, pentru că bunăstarea noastră poate să nu fie pe placul celor care ne privesc, poate să ne displace din mai multe puncte de vedere, în primul rând poate să fie furt, în al doilea rând poate să fie sclavie, muncă, în al treilea rând poate să fie a deveni dădăcă sau casnică cu ziua, există atâta varietate de oameni în închisoare încât nu putem ști întotdeauna ce se întâmplă în sufletul fiecăruia sau ce îi place fiecăruia, mulți aleg binele pentru a nu fi răniți, dar dincolo de toate acestea există un aspect și mai important, niciodată, niciodată nu poți cumpăra o prietenie, chiar dacă este plătită în închisoare, confruntarea este foarte dură în închisoare, sunt cei care nu au nimic, confruntarea în închisoare este liberă, liberă pe de o parte și puternică pe de altă parte, aș da un miliard sau orice ar trebui să dau pentru a mă întoarce, pentru a scăpa de asta, dar am vrut să merg pe calea asta, am vrut să merg pe calea grea, a fost calea pe care întotdeauna mi-a luat ceva timp să o înțeleg, partea mea a fost mai psihologică.

De atunci, nu am mai găsit calea spre bine în închisoare, nu credeam în bine, vedeam doar răul. ? Pentru că mă simțeam dezgustat de mine însumi, pentru că

În ochii celorlalți, nu era decât un piranha, piranha este un termen argotic pe care îl foloseam, care înseamnă autoritar, cineva care nu vrea să se dedice altei cauze decât ceea ce s-a resemnat să facă, urmează mereu calea care duce mereu la divin, puterea vine din asta, din credința speranței și a credinței, iar eu am purtat-o mereu cu mine, am văzut crime acolo.

Dar nu-mi păsa, și m-au lăsat să trăiesc, nu au încercat niciodată să-mi facă rău, sincer fiu, și exact așa a început totul, eram foarte instabilă, imprevizibilă, iar directoarea școlii m-a încurajat să-mi continui studiile, dar am făcut-o, dar nu toți cei care studiază au sprijin familial, sprijin garantat.

Întotdeauna există atunci când este garantat cu un mod legal de a trăi și de a putea reclama ceea ce este greșit, de aceea se numește sprijin garantat, în cadrul legii sunt cei care ne dau răul atunci când suntem împinși și bătuți de sistem, pentru că, deoarece nu avem bani, suntem împinși într-un sistem în care, dacă există bani, totul merge foarte bine, justiția funcționează, pentru că, dacă nu există, a dispărut.

Indiferent cât de mult cred în tine, nu pot face nimic pentru a schimba situația, deoarece sunt funcționari și trebuie doar să raporteze, nu pot acționa, fără cerințele stipulate de instanțe, dacă există o plângere, se deschide o anchetă, dar dacă ar fi să deschidă o anchetă, aș fi scăpat întotdeauna pentru că știam cum să mă descurc în închisoare, îi cunoșteam pe gardienii corupți, pe cei care transportau droguri în închisoare, unii scăpau, alții mergeau la închisoare.

Pe unii dintre acești polițiști care au fost arestați îi cunoșteam deja, am ieșit în evidență și am avut un episod cu unul dintre ei, Alfredo, era un om al nopții, regele nopții, un operator de cluburi de noapte, acesta este adevăratul rege al mafiei, merita o viață mai bună, era un fost ofițer de poliție, numai că luat-o pe calea crimei, sunt foarte fericit să-l menționez în cartea mea pentru că am învățat câteva lucruri de la el, chiar dacă a fost polițist și am avut un episod mai puțin pozitiv în viața mea cu el, au încercat să mă omoare în închisoarea Linhó, dar în acel moment eram deja un veteran, făcusem cinci ani acolo. Cunoșteam tot personalul și toți mă cunoșteau, iar acel episod a avut un efect negativ asupra întregii închisori, asupra deținuților, pentru că eu eram o încurajare toți, eram exemplul pe care îl vedeau în mine, de asigurare a continuității în cadrul închisorii, pentru că trebuia să continuăm.

Am fost acolo și când am spus mai sus că cei din Capul Verde vor fi sindicatul meu, nu m-am înșelat, au fost, de fapt, au vrut să se revanșeze pentru acel episod, au încercat să mă omoare, am fost invitat să fiu omul din frunte, dar nu am vrut să profit de sindicatul nimănui, doar l-am făcut să înțeleagă că dacă aș fi vrut, ar fi fost mort.

Dar, prin ironia sorții, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, doar l-au bătut, nu l-au ucis, răscumpărat și a încercat să-mi întărească prietenia cu el, dar știa în sinea lui că nu va uita niciodată acel episod, l-am iertat doar pentru că era umil și fusese păcălit de ceea ce se spunea despre mine, nu de către deținuți, ci de către gardienii și conducerea închisorii, pentru că știa că nu mă poate învinge, ar fi plătit prețul morții în avans, l-am lăsat să plece și, când mi-am dat seama că era umil, am învățat să-l respect și să-l accept, pentru că nu ar fi trăit dacă nu l-aș fi vrut, dar nu merita, era doar un preț mare de plătit,

Am fost criticat de deținuții obișnuiți care îi urau pe polițiști,
Am fost batjocorit.

- Nelson, cum îl iei pe tipul ăsta?

L-am acceptat pentru că, în afară de orice altceva, era un profesionist, își făcuse dușmani puternici în mediul în care trăia, fiind polițist, avea multe cunoștințe, cunoștea oameni la vârf și cunoștea oameni puternici care îl puteau ajuta, m-a amenințat să nu mai vorbesc cu acest individ că altfel nu vor mai avea respectul nostru și ei pe al nostru, dar l-am lăsat să trăiască, era unul dintre noi, capverdieni pe care i-am menționat erau Nelson și Carlos, locuiau exact în zona în care am crescut, au fost umărul meu pe care m-am sprijinit, iar izbucnirile au venit mai târziu, și au vrut să-l vadă pe acest masacrat, dar l-am lăsat să plece, nu vreau nimic de la acest individ, tuturor lucrurilor nu am nimic împotriva lui, și povestea acestor frați, Carlos, a fost împușcat mortal de un agent PSP, cazier, era foarte bătut, juca șah cu mine, era un "expert" în materie, știa să joace doar pentru bani, eu îi spuneam mereu, nu merită, jucăm din dragoste pentru tricou, dar pe atunci o ducea bine, era sponsorizat de Manuel și Romão și Badona, Ne-am purtat ca frații, ne-am ajutat reciproc, a fost totul între noi, în mediul în care crima pândește în orice secundă, milisecundă, sunt multe și uneori poți fi prins la mijloc și după ce am făcut asta, am decis să-mi continui drumul, am făcut multe escorte în închisoare, cu alte cuvinte, am asigurat bunăstarea unora, și

pentru a o câștiga pe a mea, cu alte cuvinte, o mână o spală pe cealaltă.

Acesta era motto-ul, motto-ul de ajutor reciproc, dar exista întotdeauna riscul de a intra într-o situație dacă eram chemați să facem acest lucru, s-a întâmplat o crimă în Linhó, nu am pus niciodată la îndoială acest lucru, au fost zile bune și zile de plăcere pentru că am fost chiar determinat să o fac, nu am putut să o fac, m-am gândit întotdeauna la mine, nu m-am gândit niciodată la alții.

Totul a mers foarte repede până când am fost transferat la Valea Evreilor după opt ani în Linhó, nu m-au dorit niciodată și nu m-au acceptat bine, au vrut să-mi facă rău, dar m-au respectat, așteptau mereu nepăsarea mea, pe care nu le-am dat-o niciodată. Era o femeie care lucra la departamentul juridic, mă plăcea și am iertat-o, dar am iertat-o cu plăcere, ziua în care mi-au întins capcana a fost exact când eram mai puternic ca niciodată, niciodată nu am vorbit prea mult cu ei cu polițiștii, era un pericol, eram dispus să fac orice.

Indiferent lucrurile rele care mi s-ar putea pentru că am avut o educație bazată viitor și am fost capabil să trăiesc cu ea, este un factor puternic pentru noi să fim așa, să fim obișnuiți și să fim învățați că viața este așa, trăim ca să murim, doar facem voia naturii, ea ne ia când trebuie.

dar când am fost transferat în Valea Evreilor, dar toate acestea au rămas în urmă, a început un nou ciclu, acesta a modul meu de viață și modul meu de gândire, să nu permit niciun fel de abuz, aveam caracterul meu, fierbeam în foarte puțină apă, iar când am ajuns în Valea Evreilor, am decis să urmez un nou curs, am vrut să scap de coșmarurile trecutului, deși le aveam, ale trecutului, chiar nu le aveam, era un mod simplu de a spune, ce se întâmplă se întoarce, dar nu este așa, ce se întâmplă, se întoarce; trebuie doar să renunți, să te lași păcălit de fantezia că ești cu adevărat o ființă dominatoare și că ești proprietarul întregii galaxii, cu alte cuvinte, totul este disfuncțional și totul este pregătit pentru asta, pentru că sunt angajatori și nu controlează angajații în aventurile lor de a fura și de a putea spune că este legalizat, este o formă de înșelăciune, unul dintre momentele de care sunt cel mai mândru în Linhó a fost cucerirea mea pentru că, pe lângă faptul că mi-am asigurat numele în piață.

Mai aveam un lucru, era un moment de totul sau nimic, fără scăpare de a învinge sau de a muri, acesta era motto-ul pe care îl aveam în mine, puterea de a trăi și de a mă bucura de ceea ce nu am avut cât timp am fost închis, nu am folosit niciodată violența gratuită față de colegii mei, aproape că am plâns cu lacrimi la răul pe care îl vedeam exercitat de alți colegi care erau dominați de violență și erau

poate că m-au obligat să fac tot ce voiau traficanții, dar eu nu am luat-o pe o cale mai grea, deși m-am agățat de heroină, mi-am jurat că dacă vreau să trăiesc în pușcărie sunt dispus să ucid și să trăiesc într-un mod demn ca să nu mă poată deranja până la urmă, până la urmă totul este adversitatea de moment, este ceea ce trebuie facem față, deși nu am vrut să-mi creez dușmani acolo unde nu erau și să merg prost cu mine însumi, au fost cei care au încercat să-mi facă rău, conducerea nu mă plăcea, așa că asta au făcut, și-au trimis informatorii să fie prezenți în permanență când eram deschis, ca să fie mai bine informați, aveau muștrări de conștiință, dar un lucru mi-a atras atenția și m-a făcut să mă schimb, mă bazam foarte mult pe profesorii pe care îi aveam, simțeam dragoste platonice pentru unii dintre ei, și atunci mergea bine, dar apoi barca s-a răsturnat, m-au luat și m-au băgat într-o vale evreiască, a fost greu după opt ani în Linhó, am lăsat în urmă o vastă istorie carcerală, pentru că îi cunoșteam pe toți și ei mă cunoșteau și de aceea nu au vrut niciodată să mă pedepsească sută la sută, am fost pedepsit cu sancțiuni disciplinare, unele pentru agresivitate, altele pentru agresivitate verbală împotriva gardienilor și așa mi-am dat seama că am de-a face de fapt cu o mafie care seamăna mai mult cu o mafie.

Am jucat mingea foarte mult, pentru propriul meu amuzament, de fapt jucat tot ce era , am jucat cel mai mare atu pe care l-ai putea juca vreodată, Asul de pică, unii oameni mi-au spus că aş putea să-mi dau seama că aş avea ghinion cu acea carte, şi mi s-a spus că aş putea avea ghinion cu acea carte, vremurile se schimbă şi atunci am început să-mi dau seama că viaţa nu este în închisoare, ci afară, dar nu am vrut niciodată să interiorizez asta, dar ştiam că acesta era punctul meu forte; a început o poveste dramatică care s-a încheiat cu o crimă, erau trei fraţi şi toţi consumau heroină, iar heroina pentru ei era nevoia de moment, cu alte cuvinte, erau dependenţi de ea, erau dependenţi de droguri.

Dar, în adâncul sufletului, erau oameni umili, aveau inimi bune, pentru că aveau nevoie să fie ajutaţi, deoarece viaţa pe care o duceau, pe care am dus-o şi eu, era o viaţă grea, am putea spune chiar că era sclavie, din cauza se făcea viaţa, în fiecare zi trebuia să fumăm sau ne trezeam mahmuri.

Dar toate acestea sunt rezultatul unui mod de viaţă, cel care conduce cauza, pentru că am scris chiar şi poezii despre asta

Toți îmi cereau o poezie, fie că pentru a o scrie iubitei lor sau orice altceva, întotdeauna îmi cereau o poezie, dar m-am rătăcit și a fost în momentul consumului că am adoptat acest mod de viață, știu ce știu și nu sunt dispus să învăț pe nimeni pentru că am avut experiența să o fac în trecut, m-a făcut un erou al cuiva care a fost în gunoi și a reușit să se ridice.

Totul s-a rezumat la asta, la modul în care am experimentat-o, la modul în care am trăit, la modul în care a trebuit să facem rost de droguri pe care să le fumăm, pentru că dacă mi s-ar fi oferit și mi s-ar fi dat nu le-aș fi cumpărat, am devenit un pește pentru traficanți, pentru a vinde trebuiau să-mi garanteze mahnureala mea zilnică, Atunci am devenit un pește pentru traficanți, am fost poreclit pentru asta, toți au vrut să mă ajute, mi-au dat droguri de vândut și le-am consumat, am avut cea mai mare plăcere pe care o poate avea orice dependent de droguri, să fiu dependent de droguri de fumat.

Dar eram cunoscut pentru sportivitatea mea, pentru practica mea în antrenament, pentru că mă antrenam în fiecare zi și asta îi deruta pe oamenii care mă vedeau și se uitau la mine, aveau întotdeauna o paranoia, paranoia pe care am menționat-o deja în această carte, neîncrederea care este îndoielnică, când facem răul suntem întotdeauna îngrijorați, mi se va întâmpla mie răul?

Sincer, m-am obișnuit cu acest mod de viață și mi-a fost greu să mă integrez în mediul social după închisoare, pentru că este un mediu pe care îl cunoaștem, este un spațiu foarte mic în care interacțiunea zilnică ne duce să ne , dar fizic.

Cu toții vrem să fim la conducere, deoarece credem că este dreptul nostru să vrem să cucerim un spațiu care ne dă siguranță de sine, să fim introduși într-un mediu în care ne confruntăm mereu cu frica, dar nu este frică, este pur și simplu reasigurare, putem depăși situația știind cum să fim, știind cum să vorbim, știind cum să fim în cea mai întunecată afacere la care vă puteți gândi, în lumea drogurilor, este foarte vastă este imensă și este imens de vastă, tot la ce vă puteți gândi când vorbiți despre crimă, deci tot la ce vă puteți gândi în afaceri care nu servește la obținerea unui profit, În acest caz, furtul, traficul, cu alte cuvinte, acuzații dificile, lucruri greu de făcut, implică, de asemenea, exploatarea atunci când există o dependență cronică în care oamenii înșiși știu că nu au nicio cale de ieșire, sunt intimidați de factorul de dependență, sunt comandați, sunt subjugați, pentru a extorca bani de la familiile lor care simt durerea de a vedea o persoană iubită într-o situație în care nu sunt capabili să își câștige existența.

fiul care este dependent de heroină și presupune că tot ceea ce poate fi pierdut în ceea ce privește demnitatea umană, cu alte cuvinte, pierderea tuturor valorilor educației pe care am primit-o pentru a fi cineva în viață, trăind așa cum am fost învățați să trăim pentru că acestea sunt valorile pe care suntem obișnuiți să le onorăm în ceea ce privește ordinea socială și valorile etice pe care părinții noștri ni le-au lăsat și pe care le vom proclama indiferent de câți copii , aceasta este educația pe care o vom învăța este întotdeauna prelungirea vieții.

Este scris în Biblie că ne naștem pentru a procrea, dar putem citi, de asemenea, în Biblie că Cain l-a ucis pe Abel, fratele său, dar a fost binecuvântat și iertat, a fost indus în eroare. Se întâmplă uneori în viață să fim duși eroare, cea fatală, cea care este scrisă de fapt, pentru că a fost scrisă de experiența și forma legilor cu care am trăit și am crescut.

De ce?

Forța rațiunii învinge întotdeauna, și toate judecățile care pot fi făcute despre viață pot uneori să nu fie cele corecte, totul este îngreunat de un factor: defăimarea, a nu fi amuzant, a nu fi cel pe care toată lumea îl consideră .

vor să disprețuiască, să umilească; se simt bine așa și atunci când lipsește puterea economică suntem întotdeauna limitați la a juca, pentru că se presupune că acesta este un joc, cu alte cuvinte, există cei care spun că trebuie să știi să joci - acestea sunt zicale populare - astfel încât norocul să ne lovească dacă ceva bun și norocul să ne dea ceea ce căutăm, bunăstarea, a fi bine cu , a fi capabili să ajutăm pentru că am fost învățați să facem acest lucru, împărtășim o viață comună cu părinții, frații, surorile, bunicii și bunicii noștri, pentru că aceasta este generația noastră, pentru că suntem continuarea faptului că ei ne văd ca ființe generate din urmașii lor, cu alte cuvinte, ei știu că avem capacitatea de a ne cunoaște unii pe alții, de a ști că sunt ai noștri și că sunt întotdeauna de partea noastră, dar niciodată nu le place să privească sau să aibă un membru al unei familii care nu le place, au o imagine a păstrării vieții, care este alcătuită din progresie, unitate, bunăstare, nimănui nu-i place să aibă asta, sau să vadă pe cineva care face parte din familia noastră sau care ne este apropiat, pentru că, până la urmă, toți suntem oameni, trebuie să avem de-a face unii cu alții, iar mediul familial vrea uneori să ne cuprindă prea mult, se simt proprietari a ceea ce au generat și fac din asta un mod de viață despre care se scrie în toate lecturile teologice pe care le puteți citi, cu alte cuvinte studiul religiilor.

Cu toții luăm lecții de morală, se cuvine ca cei care se simt atât de aproape de noi, care fac tot ce le stă în putință să-i vadă bine pe cei dragi, indiferent de situație, și nu le doresc niciodată răul, în fața imaginii pe care o păstrează și a celei pe care au fost învățați, a valorilor după care s-au ghidat, să nu le permită să bine o situație care ar putea fi poate rezolvată dacă nu ar fi uneori înțeleasă greșit. Cu alte , totul este foarte frumos, iar mass-media transmite și ea acest lucru, fel ca fațada, vom arăta o imagine frumoasă, sunt presați și de o putere pe care o acceptăm cu toții ca fiind la conducere, un subiect foarte dificil, dar care are legătură cu tot ceea ce va fi raportat, există, existăm, vom continua să existăm, educația este dată și celor care pretind că sunt stăpânii rațiunii și uneori transmit și doresc dezbinarea, toți au un lucru în comun de menținut: bunăstarea, o bunăstare care le poate oferi stăpânirea a tot ceea ce pot aspira și doresc bunăstarea pentru societate, dar toți au trăit și au fost crescuți cu un tată și o mamă, li s-au oferit condițiile adecvate pentru a putea progresa într-o carieră la care aspiră, dar și eșuează, dar uită mereu și sunt guvernați de imagine; am menținut acest discurs pentru că vastitatea mea este enormă în această viață, am învățat multe, am dezvoltat ceea ce trebuia să dezvolt

deși am fost închis nu m-am gândit niciodată la sfârșit, am vrut întotdeauna să am contact direct cu personalul din unitățile în care am fost, cariera mea carcerală pot să o numesc așa, va fi mai bine interpretată în termenii cuvântului așa, dar va trebui să fie, va trebui să fie interpretată în cel mai onest și sincer mod care există în viață. Este legat de relațiile bilaterale, care sunt relațiile care guvernează toate națiunile, care sunt chestiuni de interes comunitar pentru a proteja bunurile, pentru a putea asigura bunăstarea care a fost instituită în lume. Libertatea este cel mai greu subiect despre care să vorbim, putem să ne dăm toată libertatea, cel mai frumos lucru din lume, este cea mai mare plăcere pe care o poți avea în viață, este să fii liber, trebuie doar să știm cum să depășim toate obstacolele pe care le întâlnim în viață. Există o mare varietate de ele, voi începe cu cel principal: binele social, toți avem un lucru în comun, ne plăcem pe noi înșine, putem fi urâți, frumoși, nu contează, ne obișnuim să trăim împreună, aspectul nu este totul; uneori, în spatele unei aparențe bune, pot găsi o parte mai puțin bună, dar era partea lui Apollo, partea frumuseții, descrisă de Nietzsche, urmărit autobiografia, nu există niciun motiv asta, partea frumuseții este cea care ne face să visăm, care ne face să adorăm, aduce tot binele, dar iată, binele merge mână în mână cu răul, cum spunea Nietzsche

Când vorbim despre toate ființele care există deasupra Pământului, oricine ar fi ele, fie că sunt politicieni, judecători, primari sau președinți de asociații, toți pot fi, Chiar și prezentatorii de televiziune pot fi carismatici și pot avea un sentiment de recunoștință, dar nimeni nu poate fi iertat, cuvântul "iertare" înseamnă că toți avem un motiv și atunci când ni se pun întrebări trebuie să presupunem că tot ceea ce facem este în favoarea legilor care guvernează o societate și că putem să ne ridicăm la înălțimea cuvântului "lege". De aici au obținut dreptul de a nu fi pedepsiți și de a fi definiți de lege, pentru că totul se potrivește, abuzul există, a existat și va exista este prologul.

Iar prologul vine din transcendență, o învățare a dincolo, trăim cu toții pentru că știm că transcendența este mai mult decât dincolo, este a putea fi, este a putea fi, este a putea învăța, este a avea totul, dar există un cuvânt-cheie care desemnează toate acestea: filosofia, un mod de viață, plăcerea de a trăi, acesta este unul dintre factorii transcendenței, continuăm să fim și să trăim în mod, în evoluția ființei, a fi generat, a fi abandonat nu face pe nimeni rău binecuvântat binele pe care îl putem practica este cel divin, cel pe care l-am învățat, este destinul nostru pe care l-am învățat

totul ne este lăsat ca o moștenire de mari valori, așa că ei se înalță în cuvintele pe care le scriu, dar aceasta este doar glorificarea menținerii puterii și a exaltării, pentru că toate acestea ar putea fi frumoase, dacă totul ar fi cu adevărat împlinit și scris, ar fi foarte bine.

De ce?

Am intra pe cea mai largă cale a putreziciunii umane, suntem sclavii democrației legalizate, profităm de situația de a fi închiși și de a fi supuși unor reguli mai stricte; uneori nu reacționăm la fel de normal într-un mod liniștitor, se numește transcendența ființei, transformarea partea cea mai crudă a ființei, asta am simțit eu, am învățat din propria experiență că furia este o hrană pentru a trăi, pentru a trăi și a supraviețui este văzut și astfel dovedit de valorile științei care este dominată ca un mod sigur de a trăi atunci când trebuie să fie așa, nu putem scăpa de problemă, caracteristicile noastre sunt diverse, dar toate provin din același lucru, mistificare, nu există ființe mai perfecte decât oricine altcineva, toată lumea știe cum să trăiască, pentru asta au nevoie de sprijin garantat și credibil pentru fiecare ființă, lucrăm în cooperare, încasăm bani pentru ca alții să aibă o viață mai bună, șomaj, o cauză

Aceasta este o experiență pe care toți o veți împărtăși cu mine, am numit această poveste continuarea ființei, va fi extensia acestei ediții.

Totul a început după ce părinții mei s-au despărțit, am fost admis la o școală de călugărițe din São Miguel, așa se numea școala, îmi petreceam vacanțele cu tatăl meu, eram apropiat de el, dar după despărțire nu am mai avut o relație bună cu tatăl meu, și de aici a început totul, mama mea se mutase la Pontinha după despărțire, aveam în jur de 10 ani, când am ajuns și am cunoscut Pontinha, am fugit de la școală, nu acceptam acel mod de viață, dar m-au prins, Eram un inocent, știam că există forța legii, tatăl meu era militar, am îndrăznit să merg pe drum din cauza poveștilor pe care mi le spunea tatăl meu, despre un om care a servit în armată, a servit națiunea, un om dur, așa cum am mai spus, dar care s-a lăsat dus de pasiunea de a iubi o altă femeie, un om bun, puternic din punct de vedere fizic, dar și intelectual, am beneficiat de faptul că i-am moștenit genele, l-am avut ca erou, aceasta a fost toată învățătura care mai târziu a ajuns să fie transformată.

De ce?

Știam că pot domina, din momentul în m-am despărțit, cum am stat cu mama am devenit independentă, i-am găsit mamei un iubit, un om muncitor, a lucrat la poștă și muncește, e un om de valoare, a început și de acolo, trebuia să o ajut pe mama și am devenit dominatoarea cauzei, totul a fost bine pus la , am regretat am plâns, dar am învins, cred că acesta este subiectul cel mai potrivit, i-am iubit ca pe nimeni altcineva, din fericire sunt bine, au viața lor, era normal să existe certuri, dar ei aveau întotdeauna dreptate, eu eram cel amorțit de transcendența de a vrea mai mult, voiam să am fără să fac nimic, credeam că e ușor.

Am început să lucrez pentru a-mi ajuta mama, dar mi-am dat repede că nu mă voi lăsa dominat, așa că am început să lucrez ca ajutor de tapițer, adică cel care face structura pentru a fi turnată și tapițată, am lucrat în cartierul meu din Pontinha, am lucrat acolo cu Toninho, un băiat din generația mea, am avut mai mulți frați, dar eu eram favoritul.

Lucra acolo un tip care făcea ramele pentru a putea tapița canapeaua, avea o înfățișare robustă și nu am mai vrut să îl suport, avea un mod agresiv de

Trecusem deja prin această experiență cu tatăl meu, așa că am ales să inversez situația, mă simțeam capabil să progrez în viață, nu mă împovăra, dar aș fi putut să mă fac de rușine în acea zi, pentru că nu voiam să-l rănesc sau să-l rănesc, ci pentru a mă proteja, am aruncat o piatră de mărimea unei mâini, dar am aruncat-o , am vrut să dau un avertisment.

M-au acceptat în continuare acolo, am continuat să lucrez și apoi am plecat din proprie inițiativă, dar proprietarul a murit și el de HIV, a fost o situație care nu mi-a plăcut, l-am văzut suferind în boala lui, dar l-am respectat întotdeauna, mi-am pierdut slujba, am început munca activă, adică, în argou, este folosit ca fiind responsabil și nu suportăm șefii, vrem independență, m-am simțit ca fiu de leu și am acționat ca unul.

În martie 1996 am fost găsit pe Avenida Metro, se petrecuseră deja o serie de jafuri în metrou, fuseseră raportate infracțiunile care se petreceau acolo și cu acea ocazie a venit un PSP și ne-a cerut să ne identificăm, și asta a fost tot, exista deja un dosar, cu o săptămână înainte fusesem în superbloclul Benfica acuzat că am jefuit un cititor, dar băiatul care mă însoțea, Ricardo, era precaut, neexperimentat, venise din Ovar și nu cunoștea orașul, dar știa să se deplaseze, era dependent de droguri, și la momentul respectiv era dependent de droguri.

Deoarece consumam cocaină, m-am gândit că ar fi bine să am o cârjă de siguranță, cu alte cuvinte, să mă protejez bine pentru viitor, cu alte cuvinte, să am o forță, o uniune pentru progres.

Dar acum vine structura, unul dintre principalii factori ai capacității de loialitate, începe digresiunea, așa am descoperit ceea ce știam deja, că nu poți avea încredere dacă nu știi, dar experiența mea era vastă, uriașă, eram sigur pe mine, eram bun în ceea ce făceam, făcusem deja mai multe jafuri armate, am ales calea de a nu face rău nimănui, doar de a lua banii.

Pentru ce?

Pentru a trăi, am aderat la acest mod de viață și în martie 1996, mai precis pe 28, am fost notificat cu privire la un mandat de arestare care ar fi fost raportat, trebuie doar să adaug introducerea la acest subiect, cu o săptămână înainte fusesem arestat în superblocul Benfica, dormeam într-o mașină, proprietarul mașinii era un locotenent-colonel în forțele aeriene, un om care fusese deja peste mări, eram obișnuit să dorm acolo, dar încă mai aveam casa mea în Pontinha, de fapt, în acea noapte eram cu Ricardo, am furat un cititor și am adormit în mașină, am fost

surprins și trezit de agenții PSP, aparțineau de super secția de poliție din Benfica, dar nu m-am speriat și i-am spus lui Ricardo să nu se sperie, trebuia să fie puternic și să spună nu până la sfârșit, nu exista nicio dovadă contrară, dar m-a avertizat că polițiștii ar putea apărea, dar l-am liniștit, i-am spus că totul este în regulă, băusem mult whisky și voiam să dorm și nu aveam chef să merg acasă și locuiam aproape de acolo. Asta s-a întâmplat, a fost cea mai mare îndoială pe care un om o poate simți atunci când predă și antrenează situația de moment care s-ar putea întâmpla, în acea zi am scăpat. A reușit să se supună regulii mele de a nu avea nimic de spus, dar nu au fost convinși și s-au dus să cheme toți valeții de mașini din cartier pentru a afla dacă știau de vreo tâlhărie, un CD player albastru, dar noi am comis deja mai multe infracțiuni înainte și toate au făcut parte din tâlhărie și răpire, Ne-am dus la ancheta din Avenida Metro, secția de poliție era în Marquês de Pombal, secția de poliție metropolitană din Lisabona, am fost interogați, nu am spus nimic, nu cunosc conversația lui Ricardo, dar cum aveam deja un trecut care fusesem într-o situație identică cu o săptămână înainte, am avut încredere în el.

În acea zi, am plecat de la secția de poliție, nu aveam nimic de spus, am avut încredere în mărturia lui pentru a putea scăpa, îmi luam permisul de conducere în acel moment, lucram, dar primeam deja indemnizații de șomaj, am continuat.

Mi-am luat permisul, m-am dus să fac codul, l-am trecut, conduceam deja, mă simțeam bine, mă distrăm foarte bine și atunci am fost notificat, am primit un mandat de arestare de la sistemul judiciar, m-au luat de acasă, veneam de la sală, mă antrenam de mai bine de o lună, când am intrat în sistemul judiciar, am înțeles, Când am fost la secția de poliție Marquês de Pombal, nu am spus nimic, dar Ricardo totul, mi-am continuat mărturia, în faza preliminară era o anchetă judiciară, nu aveam nimic să le spun, nu se dovedise nimic prin flagrant. De aceea nu am putut accepta o astfel de decizie, ar fi fost ca și cum m-aș fi predat, poate fi fost mai bine să am o altă abordare, să spun adevărul, să fiu cooperant, să mă căiesc, dar m-am judecat după înțelepciunea mea, am vrut să mă joc și cu justiția, judecătorul care m-a condamnat era un om care avusese niște experiențe nefericite în viață, una dintre fiicele sale a murit din cauza unei supradoze și ceilalți copii rămași erau și ei dependenți de droguri, am fost avertizat de avocat, ori spuneam adevărul, ori ar fi fost muncă grea, dar am avut încredere în mine.

Nu m-a așa cum ar fi trebuit, nu a știut să fie operațională în legitimitatea atribuțiilor pe care trebuie să le îndeplinească, în calitate de reprezentant al legii, la momentul respectiv nu am avut un avocat personal și nu mi s-a dat niciodată unul, a trebuit să angajez unul după închisoare, după ce am fost condamnată, după ce am fost condamnată.

Știam că mă aflu la o răscruce de drumuri, exista o mărturie, nu am vrut să mi-o asum, am plătit un preț scump pentru lipsa mea de colaborare și totul s-a redus la marea mea condamnare, m-am gândit chiar să mă sinucid.

A fost o zi tristă pentru mine, mi-am jurat că voi supraviețui tuturor situațiilor adverse care mi-ar putea ieși în cale, a fost începutul sfârșitului pentru mine, mi-am pierdut libertatea cu ceva timp în urmă, am luat un lanț greu și am reușit să supraviețuiesc.

Atunci când am câștigat am învățat arta de a mă putea apăra prin mine însumi, toată lumea m-a respectat, inclusiv puterea administrativă care îndeplinește funcțiile închisorii, pentru că cu ei trebuie să ai de-a face atunci când vrei să câștigi ceva, ei sunt stăpânii piesei, cu alte cuvinte, sunt stăpânii teritoriului pe care îl domină, ei cred că sunt, li se poruncește să facă ceea ce trebuie făcut, să urmeze calea loialității, indiferent de cum pare, cum este și cum fiecare, dar există o subjugare care este descalificare, când dețin această poziție cred că pot fi stăpânii situației, nu se resemnează cu cea mai simplă ființă trebuie să trăiască, este prognosticul a ceea ce va urma.

au studiat și dezastrele pe care le-au comis, nu unul, nu doi, nu patru, au fost mai multe, foarte multe, le-am numit răstignirea celor mai nefericiți, dar mi-am ridicat moralul pentru că fost mereu ridicat, totul a început cu intrarea mea când am ajuns la I. P. Linho a fost o intrare grea, foarte grea, eram plin de furie și dorința de a învinge, chiar m-am gândit să fug dacă aș fi avut ocazia, am reușit să mă mențin, totul pentru că am reușit să obțin respectul veteranilor care erau la I. P., și ei au fost adevărații piloni ai învățării vieții mele claustrale. P, și ei au fost adevărații piloni pentru ca eu să învăț viața de claustru, am luptat, am luptat, am reușit, altfel aș fi fost uitat, toată lumea își amintește de mine, tuturor le place să își amintească de mine, am fost imaginea caracteristică, am devenit un lider întunecat și rece care nu a știut să iubească și așa am câștigat gloria în interiorul închisorii, au fost acte reci ale celor care trebuiau să știe să trăiască și să rămână în vârful pământului pentru a câștiga. Le-am arătat repede educatorilor, asistenților, gardienilor și directorului să mă ajute să câștig bătălia dificilă, nu am simțit niciun sprijin, m-am uitat doar circumstanțele momentului și asistența a fost barbară, ceea ce nu se putea întâmpla s-a întâmplat, am devenit diavolul din mine, dar nu căutam probleme, voiam doar să trăiesc și să supraviețuiesc, era momentul .

Isabel era numele directoarei școlii pentru care aveam un respect sănătos și plăcut. M-a însoțit întotdeauna, m-a ajutat întotdeauna, dar mai târziu a devenit o furie în mine, dar am respectat-o întotdeauna. Și toate acestea se datorau presiunii puternice care era exercitată de sistemul administrativ al cărui director se numea João G. omul care venise de peste mări, a scăpat când au încercat să-l omoare, povestea lui este bine cunoscută, a condus administrația din Linhó timp de mai mulți ani, până după transferul meu, am ajuns să-l cunosc bine, era chiar un om cu care puteai vorbi, era un comunicator, se interesa subiect, M-a interpretat greșit, poate din cauza adjuncților, eram bine văzut în cercul profesional, toată lumea mă respecta ca pe un coleg și acest director dorea apogeul carierei sale, cu alte cuvinte, sunt aici să domin, sunt aici să câștig cu orice, voi fi bine văzut, acesta era scopul său, printre altele ar putea spune mai multe. Una dintre cauzele pe care le-a susținut cel mai mult a fost traficul de droguri, îi plăcea să ajute dependenții de droguri, dar cerea un preț în schimb, se juca cu legea, avea putere de influență ceea ce privește evaluarea cererilor de eliberare provizorie, condiționată și în regim deschis, nu era un tip rău, doar cei care se ocupă de ai lor nu degenerază și am ales drumul greu, drumul pe care nimănui nu-i place să-l urmeze, dar am ales să-l urmez, să urmez drumul care mi se potrivea cel mai bine.

Am fost predestinat, când vorbești de destin uneori ai dreptate, nu ești prea departe de realitate, am avut multe vise când eram copil și au fost vise transformate în coșmaruri, o trecere prin deșert o prevăzusem deja, îmi văzusem deja viitorul, dar totul mi-a fost prezentat în vis, am fost însoțit chiar de vrăjitoare care se numeau așa, îmi transmiteau visele pentru că trebuiau, puterea femeii era mare, m-a ajutat, dar curiozitatea a fost stârnită în urma arestării mele, am avut o mare dispută cu fratele meu și am vrut să fiu mai bun decât el, o dispută sănătoasă, el a vrut să fie și este exact ca mine. Pe vremea aceea, mergeam la vânătoare împotriva șerpilor de apă pentru a ținti, jucam snooker, uneori aveam adversari dificili, dar întotdeauna câștigam, știam că este bun, astăzi este locotenent în armată. Tatăl meu a reușit cel mai direct sprijin pe care mi-l putea oferi, i l-a dat, l-a ajutat la pregătire, totul pentru că exista o separare. Suntem în mijlocul intrării mele la Linhó, a fost greu, de la început gardienii au vrut să mă cunoască în profunzime, a fost o intrare normală dacă vorbim despre atmosfera de acolo, era o atmosferă de exigență, atât gardienii cât și deținuții voiau să câștige, era un director bun acolo, Manuel, dar era corupt, dar nu făcea rău nimănui, doar câștiga și își făcea treaba și, de asemenea, ajuta, timp de trei ani am fost sub aripa lui

a fost îndepărtat din funcția director, dar a ajuns președinte al consiliului parohial, dar nu a putut scăpa niciodată de ceea ce l-a determinat să părăsească Linhó, era un om bun, dorea bunăstarea tuturor și în același timp nu făcea rău nimănui, era nevoie să se facă niște lucrări, în aripa B, considerată aripa ucigașă, era poreclită aripa ucigașă, pentru tot, pentru infrastructura de deasupra și când primeai un vizitator în salon, cădea apă, era rezultatul lipsei, trebuia să ținem umbrelele deschise, pentru că trăiam într-un mediu atât de corupt încât directorul a acceptat o propunere pe baza banilor pe care îi putea exploata de la direcția generală a serviciilor penitenciare, a scăpat basma curată, propunerea se baza pe amenajarea terenului de antrenament, adică a terenului de fotbal, era pământ noroios, foarte greu, asta era porecla lui, puteai să-i spui și Slender, dar era bun, știa și să meargă, știa să manipuleze sistemul, dacă există corupție ar trebui să profităm de ea.

La momentul respectiv, eram la jumătatea unei sentințe de 16 ani, după ce ispășisem opt ani pentru păstrarea secretului, dar nu avea să se termine în cel mai bun mod, pentru că existau persoane care ar fi fost rănite, pentru că așa trebuie să fie, face parte din sistem,

sistemul este stabilit în acest fel, trebuie să existe o justificare, și astfel a mai trecut un an, era al treilea an în care eram în Linhó și a apărut adevărata dilemă

de corupție, vânzarea de droguri autorizată de șeful conducerii, au manevrat totul folosindu-se de deținut, care avea încrederea lor, un traficant de droguri puternic care trăise din vânzarea de droguri, se numea Luís Torres, avea chiar și un fiu în închisoare, a existat o ofertă din partea companiei SKIP când au făcut și au umplut sacii, au plătit xis, am fost chiar invitat să lucrez acolo, nu am acceptat-o

faptul că bărbații care trebuiau să îndeplinească acest rol

Ei au autorizat plata în droguri și au păstrat-o.

banii au fost transferați imediat prin calculator, și atunci a apărut adevărata problemă a lui Manuel T. director până atunci; nu am putut face prea multe, a existat o anchetă judiciară, au existat transferuri deliberate, cu alte cuvinte, haideți să ne curățăm imaginea, dar nu au putut curăța totul, au mers în instanță, ancheta judiciară a avut inculpați și o gamă largă de mărturii, dar nu am depus mărturie, nici măcar nu am fost chemat să depun mărturie, nici nu aveam de gând să spun prea multe, aveam de gând doar să îmi protejez bunurile, am simțit că merită să mă ocup de caz, aș putea câștiga ceva din asta dacă aș păstra tăcerea, puțin știam că urma să plătesc un preț mare.

Jandarmul Pardal a rămas în afara serviciului penitenciar, șeful Amorim a trebuit să se pensioneze anticipat, Manuel T. a reușit chiar să devină primar al unei parohii.

A avut loc o schimbare de conducere, João G. a fost următorul nume în administrația E.P. Am avut o ambiție, prea mare chiar și pentru context, când au început lucrările la aripa B pentru remodelarea condițiilor, jumătate din aripă era închisă pentru lucrări, m-am trezit în celulă cu Carlos - era fiul mamei unui profesor universitar, era secretarul directorului școlii, dar era dependent de droguri, în când, Simțeam compasiune pentru el, pentru că îl vedeam pierzând tot timpul, nu putea evolua, era resemnat cu consumul, dar era inteligent, era o persoană isteată, dar în traficul de droguri negrii erau cei care conduceau, avea probleme cu ei, chiar mi-a cerut protecție când eram cu el în celulă, dar e amuzant că nimeni nu mi-a vorbit sau nu mi-a cerut bani sau datorii pe care trebuia să le plătească, chiar l-am apărat, dar el a fost trădat, mi-a lăsat o datorie pentru heroină la cel care îl bătuse deja pentru datorii, am acceptat-o și îi eram dator, Nu m-am temut pentru că heroina m-a transformat într-o ființă sălbatică, o dominare totală, de atunci a trebuit să duc o viață grea, era culmea furiei mele să văd pe cineva suferind pentru că toți îmi dădeau motivul, am avut mai multe lupte corp la corp, nu m-au putut învinge, am câștigat cazul, toți au avut nevoie de sprijinul meu după aceea pentru a funcționa și a vinde și a fi bine cu oamenii.

Aveam heroină gratis, eram mulțumit pentru că aveam valori spectaculoase, eram coleg, eram prieten și apăram cauza, dar aveam o chestie foarte supărată că nimeni nu mă contrazicea deși consumam heroină. Toți au învățat să mă respecte, erau infractori, toți se cunoșteau în mediul în care ne aflam, erau respectați, ei înșiși mă urau, îmi ofereau heroină ca să mă duc să studiez, era singura modalitate pe care credeau că o aveam de a avea o ocupație sănătoasă și de a învăța, era continuarea ciclului consumului, mă simțeam bine, eram obișnuit și lua dorința de a mânca și de a face sex, era modalitatea ideală de a petrece timpul în detenție fără să mă confrunt cu problema de a face sex și de a mânca.

Am fost transferat la Vale de Judeos în 1998 pentru a urma un curs de tâmplar, dar nu l-am terminat după zece luni și m-am întors la Linhó.

Am intrat direct în pedeapsă, a fost așa-numitul regim 111, regimul dur, în care așteptăm o anchetă care ar putea duce la sancțiuni sau consecințe disciplinare, am plătit, am plătit prețul de a revendica un drept pe care l-am avut, care a fost de a avea televiziune, radio, dar mi-au luat toate astea, și toată lumea mă știa după numele pe care l-am dat casei mele.

Susana îmi fusese dăruită de , era uimitor pentru că eu aveam mereu televizorul în celulă. Uneori inventam lucruri, îl luam și îl amanetam, îl închiriam ca să îl pot folosi în zilele în care mă simțeam mai slab, dar aveam o dragoste infinită pentru el, aș fi fost dispusă să îl omor dacă cineva mă răsfăța, am făcut-o de câteva ori, nu mă simțeam bine.

Am intrat în 111 și am fost audiat de șeful închisorii, șeful Amorum, de origine mozambicană, dar portughez, un om înalt, dar slab, nu era un tip rău, voia doar să aibă teritoriul sub controlul său, îl voia liniștit, așa mi-a spus să nu mai vorbesc așa sau o să ne supărăm, am spus da, puteam să mă supăr, eram dispus să fac asta, atunci am părăsit biroul șefului, adică biroul său, lucra acolo de mulți ani, gardianul Baptista, bea mult, dar era cinstit, nu voia să facă rău nimănui, era ca șeful, voia să fie , am fost surprins de acest gardian, a încercat să mă agreseze, nu a reușit, mai erau câțiva gardieni care erau acolo, la PBX și au văzut confuzia, înconjurat, au încercat din nou să mă agreseze, nu au reușit, a mai câteva minute, dar insistența lor a fost rezistența mea, atunci a apărut un gardian în jur de 50 de ani, gardianul Ferro, mi-a vorbit,

Mi-a spus să mă opresc și că nimeni nu mă va lovi, dar îi lovisem deja pe gardianul Batista și pe șeful închisorii, șeful Amorim, nu le-am provocat prea multe daune, știam că voi pierde, așa că mi-a spus, te duci cu cătușe la pavilionul de securitate, am fost încătușat prin prezența șefului, el a fost cel care a ordonat acest lucru, i-a ordonat gardianului Ferro și am mers la de securitate, șeful mi-a spus să îmi scot cătușele și mi-a ordonat să intru în celulă, pentru că voi fi la securitate până la finalizarea anchetei.

Sincer, am căpătat respect pentru om, era om, era șef, dădea un exemplu, pentru că instituțiile care reprezintă forțele de represiune, trebuie să fie bine comandate de toată lumea, pentru ca toată lumea să se simtă bine. Pentru mine a fost cel mai uman șef pe care l-am întâlnit. Am fost pedepsit așa cum ar fi fost logic, ar fi trebuit să plătesc pentru fapta în sine, dar am câștigat și respectul lor, au încetat să se mai amestece în viața noastră directă, aceea de a trebui să supraviețuim, chiar și în interiorul închisorii trăim, l-am numit locul neospitalier, ființa identică prin sintagma în sine, la un loc unde nimic nu există, Trăim doar de dragul de a trăi, dar trebuie să credem, auzisem deja de omucidere, fuseseră câteva mareações, acesta este un cuvânt de argou care se folosește în viața infracțională, cu alte cuvinte înseamnă crimă, așa că comiseseam deja câteva situații care puteau merge prost în mediul carceral, însoțite de

cu Hugo Rasta, Rasta este porecla lui, a intrat la închisoare când avea 16 ani, locuia în cartierul maghiar, l-am întâlnit într-un moment în care executa o pedeapsă în pavilionul de securitate, am văzut un tânăr care avea deja câțiva ani din Linhó, și am luat legătura cu el

I-am dat o țigară, dar nu l-am mai văzut pentru că eram închiși atâtea ore, a fost o cunoștință de circumstanță, a fost un moment, pentru că îl văzusem acolo, era acolo, în aripa B, aripa considerată criminală, el era în aripa A, o aripă calmă, adăpostea deținuți care munciau și voiau să fie liniștiți în închisoare, dar erau consumatori, erau traficanți de droguri și era unul care este și astăzi în închisoare, îl cheamă Delfim, o să vă explic povestea imediat, el m-a căutat, l-am văzut repede de prima dată când l-am întâlnit, era viclean, Era un chavalo bun, dar avusese și o copilărie sălbatică, din cauza drumului pe care îl luaseră părinții lui, care se întorseseră în Capul Verde, în căutarea unei vieți mai bune, din cauza legăturilor istorice care există în cunoaștere și văzute ca atare, au avut greutățile de a fi trăit, nu au dus o viață foarte ușoară, au trebuit să locuiască în cartierul maghiar, un cartier cu oameni în majoritate din Capul Verde, construcția caselor nu era foarte bună, dar ofereau condițiile minime a nu dormi pe stradă, de a avea un acoperiș, indiferent cât de mizerabil era

adică aveau o educație, casele lor erau ținute curate și ordonate ca cei care aveau o educație adevărată, dar existau inegalități sociale, trebuiau să muncească mult și acești oameni erau oameni buni, le plăcea să-și răsfete copiii, dar nu aveau timp pentru ei, să muncească pentru a avea o viață cinstită, o viață de bunăstare, Este corect și uneori distanța poate provoca un șoc, copiii încep să crească, petrec mult timp departe de părinți, împuternicirea legitimă atunci când vrei să crești, să fii independent, să fii autosuficient, să cauți ceea ce era bun, dar a căzut în droguri, a fost un contact ca cel pe care l-am avut atunci când am executat detenția, dar de care am apoi, Pentru că am pierdut contactul vizual și pentru că nu avusesem timp pentru un contact mai direct, nu mi-l aminteam, dar a venit la mine, eram în pavilionul B și făceam mult sport și a trecut pe lângă mine și m-a întrebat dacă vreau să jucăm cărți, jocul tipic din Capul Verde, bisca, și acolo m-am împrietenit cu el, dar a durat mult , și durează și astăzi, dar în acel moment consuma și heroină, și atunci mi-am amintit că îl văzusem la intendente, acolo se făceau afaceri obscure, piața neagră unde totul este bine, atâta timp cât nimeni nu face rău nimănui, a fost un moment prost în care mi-am dat seama imediat că băiatul era viclean, avea suflet, înfățișarea lui avea un rasta

mare, sălbatic, dar bine îngrijit, asta a fost imaginea când l-am văzut prima dată și mi-am dat seama că era un băiat care, în ochii societății, era văzut ca atare, nelegiuitul, omul care trăiește la marginea societății, dar tuturor ne place să avem bunăstarea, ca să ne putem proteja, ca să putem avea grijă de bunăstarea noastră. Dar știm, de asemenea, că binele merge mână în mână cu răul, iar acțiunile care decurg din aceasta fac viața mai grea, fusese transferat de la pavilionul A la pavilionul B, se afla în celula de lângă a mea, se afla în celula cu Tiquinho, un alt capverdian, bravo era și el în celulă de ceva timp, după ce l-am cunoscut, am știut că era în celulă de mult timp, aveau povești diferite, povestea lui Tiquinho o să v-o spun mai târziu, în aceeași dimineață după noaptea transferului Tiquinho s-a întors în pavilionul A, făcuse o înțelegere cu conducerea, colaborase punându-l pe celălalt în capul taurului, este o altă expresie folosită și în argou care înseamnă să-l lași pe celălalt să atârne, ca să se salveze, el nu arăta rău, era la mijloc și ne înțelegeam bine, dar Hugo a rămas în aripa B, în acea noapte am vorbit prin fereastră, am putut să ne contactăm astfel, eram foarte apropiați, și am auzit mult zgomot în celulă, mi-a atras atenția, în închisoare trebuie să avem percepția a ceea ce se întâmplă.

Pericolul este ceea ce ne face să trăim și ne ajută să învingem, ne aduce sufletul voinței de a fi, sufletul pe care tuturor ne place să îl întruchipăm, un suflet puternic, plin de curaj, dexteritate și viclenie.

Cu o noapte înainte de dimineața următoare, am vorbit pentru prima dată după o vreme.

fereastră, când am auzit un zgomot, am întrebat:

- Cine este acolo?

Am auzit zgomot, mi-a spus el:

- Eu sunt Hugo, plus Tiquinho.

Era modul lor de a-l sancționa pentru infracțiunea pe care o comiseseră în aceeași zi când au fost transferați în aripa B, era o rutină, atunci mi-a spus că atunci când deschid ușile, în acest caz celulele, vino cu mine în aripa A, dar mi-a spus să tac, dar m-am gândit, acesta era Hugo, el era vedeta, era omul momentului, era dependent de heroină, le cerea traficantilor să îi furnizeze droguri fără bani, era o obligație, o cerea, un băiat rebel într-un mod uriaș, atunci s-a întâmplat jaful, am lăsat ușile deschise, nu am ieșit, dar știam că o va face, știam că are ceva fierbinte în aripa A, un cuvânt de argou, de asemenea fierbinte, care poate fi înțeles ca în jargonul crimei un eveniment de rutină al celor care umblă pe străzi.

te uzi în ploaie.

Apoi am ieșit din celulă, mi-am făcut rutina obișnuită de a lua micul dejun, apoi de a merge la tren, de a merge la școală, de a merge la cursuri, în acea dimineață, la micul dejun, am fost surprins să nu-i văd pentru că aceasta era rutina mea, îi căutam și eu, eram dependent, dar nu eram încă cu adevărat dependent, dar făcusem deja câteva jafuri și extorcasem niște bani, În timpul dimineții au venit să-mi spună, băieții care erau și consumatori erau numiți piranha, își căutau viața într-un mod mai cinstit, dar mereu înșelător, pentru că și dependența îi ducea la , Hugo s-a dus la pavilionul de securitate cu Tiquinho, dar a mai venit unul, Zé bola, angolez, locuia în Chelas, n-am avut niciodată o părere bună despre el, pentru că îi dădusem niște pantaloni de trening din cartierul lui Emílio și el a vrut să-l jefuiască pe Emílio, știa că pantalonii erau ai mei, m-a tachinat de câteva ori, dar nu mi-a păsat niciodată, Emílio din Bairro Alto a crescut acolo, în Bairro Alto, era obraznic, aveam aceeași educație și a vrut să apere ce era al meu, a vrut să-și apere onoarea de a fi din cartier, de a avea o legătură în copilărie, urmat de alți câțiva, Profeta, tot din cartier și atunci a izbucnit bătaia urâtă: Zé bola era robust și cântărea în jur de 90 kg., Emílio

era un băiat uscat, tipic african, fiind mai slab, și-a apărât onoarea, a făcut față situației, Zé bola voia să-l trimită jos de la etajul 3, acolo a avut loc cearta, nu a fost ușor, dar știa că are șiretenia de a trăi și trebuia să supraviețuiască problemei. După ce Zé bola și-a dat jos pantalonii de trening și îi ținea în mână, s-au certat; Știam că Emilio va câștiga, dar nu m-am gândit niciodată că se va termina așa, Zé bola a vrut să-l trimită de la etajul trei, l-a apucat de picioare, Emilio a făcut ceea ce învățase, în ultimă instanță, eu sunt cel care trebuie să mă salvez, l-a apucat de gât și l-a forțat să se rupă, cu alte cuvinte, în momentul în care îl apucă de gât nu-i mai dă drumul, era o balustradă în fața lui sau la intrarea în celule, mă rog, și nu oferea prea multă siguranță, în acest caz a devenit imprevizibil, din primul moment am crezut că vor cădea, cu alte cuvinte am anticipat acțiunea, Dar apoi m-am gândit, și mai aveam câteva secunde după ce am văzut și am prezis, și am crezut că nu se va întâmpla, dar s-a întâmplat, Emilio l-a apucat de gât și nu i-a dat drumul, și cu forța de care a dat dovadă Zé bola, a combinat două forțe monumentale, să nu fugi când ai dreptate, asta a fost întotdeauna educația noastră, au căzut de la etajul 3, chiar am crezut că pagubele vor fi mai mari, chiar am crezut că unul dintre ei ar putea muri în acea situație, dar din fericire au fost salvați, forța rațiunii câștigă întotdeauna, cred că așa este viața, am deviat puțin de la subiect acum, să

pentru a putea explica întregul parcurs care a fost făcut, în acest context în care ne întâlnim mereu cu oameni, ținem legătura pentru că ei sunt cei care ne ajută să vorbim și să discutăm situații, totul este frumos dacă este văzut și făcut așa, putem avea chiar o viață legată de dependența de droguri, dar ne simțim bine, pentru că suntem dependenți de droguri, dar suntem oameni care dezbat subiecte, pe o mare varietate de subiecte, citim foarte mult pentru a putea discuta lucruri, întotdeauna a fost punctul nostru forte să citim, dar, așa cum am spus mai devreme, am vrut doar să demonstrez de ce spun că nu am avut niciodată un sentiment bun despre Zé bola, Zé bola și-a rupt brațul, Emilio nu a suferit nimic, a fost nevătămat, dar a mers la spital în acea zi, pentru orice eventualitate. Zé bola a petrecut aproximativ trei săptămâni în spitalul închisorii, i-au pus platină în braț, era cea mai mare problemă pe care o avea, sincer, m-am bucurat să văd că au scăpat, i-am iertat acțiunea, dar știu că mi-a purtat mereu pică, dar asta , am înțeles situația, l-am lăsat să plece.

În acea dimineață, poate în jurul orei 11:00, Zé bola a mers și el la pavilionul de securitate, știam că Hugo era cu el, îl văzusem de câteva ori, erau în pavilionul de securitate

și au luat cea mai rigidă sancțiune din închisoare, care se numește "manco", este izolarea, nu trebuie să ai nimic în celulă în afară de lucrurile de bază, ai un prosop, ai cearșafuri, ai o carte de citit, nu poți avea brichete în celulă și ești închis 23 de ore pe zi, întotdeauna este greu treci peste, dar ajungi să te obișnuiești cu aceste sancțiuni, pentru că ai mai trecut prin asta, să fii în pedeapsă, să fii în situația asta, dar nu-ți plăcea să trăiești așa, știai că cine merge în ploaie se udă.

Tot răul făcut lui și celor care își ispășiseră pedeapsa și lucrurile s-ar fi oprit aici, dar nu, în timpul jafului Hugo l-a înjunghiat pe Delfim de două ori în stomac, l-au tratat rău pe om, pentru a-i fura puțin, câteva grame de heroină și aproximativ 30 de escudos, adică aproximativ 10 grame, un om care va plăti prețul pentru porecla sa Delfim, o patinhas, patinhas pentru că se afla în închisoare pentru jefuirea unui tren, a fost ucis, a fost foarte discutat și cunoscut la acea vreme, un jaf de top, pentru că a implicat o mulțime de bani, sumă exorbitantă, la acea vreme trenurile erau cele care transportau banii din bănci între Sintra și Lisabona. Jaful a avut loc chiar în fața gării Sintra-Lisabona și acolo era un om mort, dar nu au putut niciodată să dovedească că el a fost cel care a comis crima, niciodată

Au reușit să demonstreze că el a fost adevăratul creier al crimei, dar a fost condamnat și în timpul detenției a fost percheziționat de mai multe ori pentru a obține drogurile, el nu a dat drogurile nimănui, le-a vândut, le-a păstrat el însuși, a găsit seifuri în interiorul celulei, doar cu un bici puteau ajunge acolo, dar asta e tot pentru acum.

Avea Patinhas, dată lui pentru că nu avea încredere în nimeni, nu dădea nimănui, știa că o mână o poate spăla pe cealaltă, cu alte , putea să dea ca să câștige, putea să ajute când oamenii îi cereau ajutorul și Hugo era un băiat rebel, era încrezut. A urmat o secvență după aceste evenimente, Delfim a fost transferat la Coimbra, Tiquinho la Valea Evreilor, iar între timp și eu... Eram în 1998, mai exact; Era 1998, 27 iunie, mă despărțisem deja de Hugo, el era în altă celulă, au existat factori care au dus la acest lucru, ceilalți camarazi care îl căutau erau piranha înșiși, pentru că în fiecare zi furau în jur de 30-40 de grame pentru a le fuma și consuma, atrăgeau mulțimea pentru că erau mereu orientați, se numește secvența dependenței de droguri și a fost în acel moment când a părăsit manco, am decis că vom rămâne în aceeași celulă, dar acești piranha vorbeau mereu despre asta.

Le luasem spațiul de manevră pentru că știau că eu eram adevăratul piranha, îmi atrăgeam prietenii pentru că știam să mă înțeleg.

Am știut să mă împac cu contextul situației și asta au făcut acești oameni care trăiau cu mine în circumstanța de moment, m-au vorbit de rău, m-au vorbit de rău, totul cu intenția de a putea profita de ceea ce a primit copilul, au vrut atenția pentru ei și au vrut să aibă atenția pentru ei ca să fie ei cei care să fie bine, Nu mă deranja asta, știam că viața e așa, toată lumea vrea să fie bine și să fie recunoscătoare pentru ceea ce primește în folosul propriu, dar ei erau cei de care am avut mereu nevoie, și ei aveau nevoie de mine, Am devenit o forță unită, cu alte cuvinte, dacă voiau un jaf, aveau nostru, dar trebuiau și plătească pentru el, și atunci am fost transferat să urmez un curs la Vale de Judeos, aveam deja două sau trei luni de curs când Hugo Rasta a fost transferat la Vale de Judeos, Când a sosit, l-am primit ca pe un frate, din cauza prieteniei pe care o aveam deja cu el. Sunt patru secții în Vale de Judeus, secțiile A, B, C și D, eu eram în D, eram în secția cu Delfim care fusese deja transferat de la Coimbra la Vale de Judeus și atunci i-am spus lui Hugo dacă vrea să rămână.

în celula mea, a vrut, dar era o altă problemă de care îi era frică, pentru că încercase deja să-l omoare pe Delfim în Linhó, pe lângă faptul că îl înjunghiasse de două ori, a vrut să-l trimită pe omul de la etajul 3 aici jos și vărul său, Bento, l-a oprit să facă asta, dar nu a vrut să stea cu mine în celulă, nu pentru că nu ar fi vrut, ci îi era frică de răzbunarea lui Delfim, Făcuse deja mai multe lucruri în închisoare, avea respect, era un om care se răzbuna ușor și era cunoscut ca atare, dar i-am spus să uite, omul nu se va pe tine, nimeni nu o va face, aveam o relație bună cu Delfim, i-am spus de mai multe ori că nu-mi place ce i-au făcut și el mi-a spus că a uitat deja.

Eu îmi făceam studiile, iar aceste transferuri au venit în urma unei răfuiei care a avut loc în Linhó. Hugo Rasta și Cadete au fost acuzați într-un caz de crimă care a avut loc în Linhó. Eram destul de tineri și venisem din Linhó, aș putea menționa numele tuturor, dar nu voi menționa doar câteva, Tiquinho, Jonhson, fotbalistul adevărat, reprezenta toate echipele din închisorile în care era sau fusese, Toni Gaivota, fusese transferat pentru că făcuse și el câteva jafuri în Linhó împotriva traficantilor de droguri, mai era Zé Tô, cu acesta am trăit mult, nu era încă în închisoare, am locuit cu el sub același acoperiș, cu câțiva prieteni.

Eu o aveam pe a mea, el pe a lui.

Dar curiozitatea acestei povești a fost inversată pentru mine, mă întâlneam cu o fată care folosea droguri pentru cai și care se și prostitua, de fapt amândouă erau prostituate, nu-mi plăcea să trăiesc dependent de o femeie, dar îmi plăcea de ea până la punctul de a trăi cu ea. Pe atunci consumam doar cocaină, nu prea îmi plăcea să consume heroină și cocaină, dar am continuat relația, îmi plăcea de ea, iar Zé Tó și Ana erau, de asemenea, dependente de droguri și lucrul curios în legătură cu această poveste este că i-am spus întotdeauna lui Zé Tó să renunțe la cal, i-am spus întotdeauna că nu voi consuma heroină, am devenit mai târziu dependent de ea în închisoare și în acea perioadă am fost în Jewish Valley, Rasta și Tiquinho erau acolo, erau vremuri bune, era mult material pe piață, cu alte cuvinte, erau multe droguri și Vale de judeus este o închisoare respectată, pe unde trec mulți bărbați care au fost condamnați la pedepse maxime și întotdeauna a avut reputația de a fi închisoare periculoasă, întotdeauna au fost crime acolo, deci era o închisoare cu o reputație grea.

Întrucât o cantitate mare de material pe piață, toată lumea dorea să vândă pentru a se aproviziona cu mai mult material și astfel a început o dispută între Delfim și Pinocchio, care era în închisoare pentru trafic internațional de droguri,

era liderul grupării și cum omul avea deja un cazier în închisori din nordul până în sudul Portugaliei, atunci a început din nou ceea ce nu voiam să văd sau să știu. Pinocchio i-a plătit lui Hugo o cantitate mare de droguri pentru a-l bate pe Delfim, iar acesta a intrat în joc și l-a agresat violent pe bărbat în vestiare, totul din gelozie; Delfim vindea pachetele mai mari, iar ale lor erau mai slabe, de aceea Pinocchio l-a plătit pentru a-l bate pe Delfim.

Nu a fost un eveniment foarte plăcut, dar venise momentul, deoarece aveam deja un intern și ispășisem deja mai multe pedepse, am început să probleme, am început să fiu urmărit de un tip pe nume Marcão, care era în închisoare pentru uciderea fratelui său, și pentru că aveam nevoie să fumez în fiecare zi, am început să fac colectări și la una dintre aceste colectări a apărut acest Marcão, care nu voia să mă lase să iau banii, credea că are dreptul pentru că era acolo de mai mulți ani decât mine, mi-a întins o cursă, cu alte cuvinte voia să mă împiedice să nu iau banii din colectă, pentru că și el avea bani de colectat. Am avut un schimb de cuvinte în care și-a arătat puterea fizică, dar nu s-a întâmplat nimic și am plecat cu banii, dar acesta a fost începutul câștigării unui dușman, am jucat chiar și un meci de fotbal în care era în joc un volum de tutun pentru echipa care câștiga, el juca pentru echipa adversă și l-am cunoscut.

M-am dus să joc cu grupul care venise de la Linhó, al meu era format din Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó și Luis și eram sportivi și știam cum să jucăm, voiam să câștigăm chiar dacă trebuia să subestimăm adversarul și asta s-a întâmplat, am pierdut, am pierdut jocul pentru că eu eram capul pariului, îmi angajasem televiziunea în lăcomia de a câștiga un volum, i-l angajasem lui Ramon, Nu am vrut să pierd, am spus că nu voi plăti, toți s-au supărat pe mine și au cerut volumul de tutun, dar au tăcut, atunci Marcão a continuat să spună că vrea volumul și am acceptat pentru că nu aveam dreptate, fusese înțelegerea jocului, era un atlet, lupta întotdeauna pentru rațiune și problemele când trebuia. Am mers mai departe, dar băiatul ăla tot încerca să mă provoace; într-o zi mă pregăteam să merg la cursul de tâmplărie, de aceea mă dusesem acolo, în Valea Evreilor, în acea zi s-a întâmplat inevitabilul, gardianul s-a dus să-mi deschidă celula, era rar ca eu să stau în celulă, dar în acea zi eram frustrat, nu fumasem destule droguri, mă pregăteam să cobor scările spre curs și a apărut Marcão, s-a lovit de mine pentru că era frustrat și pentru că deja fusese provocat de mine, nu am ezitat, i-am dat un pumn și el a reacționat, dar nu a făcut nimic.

a avut o șansă, îl studiasse deja, era un luptător, dar a fost disperat să provoace ceea ce s-a întâmplat, a fost senzațional, cu cuvinte, nu am aplicat nicio pedeapsă, deoarece șeful secției era acolo în acea zi, Eduardo, așa îl chema, un om de aproximativ doi metri înălțime, puternic din punct de vedere fizic, era un om cinstit, era un om drept și a lăsat lucrurile așa.

Am continuat traseul, mereu atentă la orice avansuri lui, pentru că eram conștientă că își luase ceva timp să mă provoace și astfel mi-am luat măsuri de precauție, pe care toți le avem instinctive, bunul simț a numit femeile al șaselea simț, dar și bărbații îl au. Al șaselea simț este neprevăzutul, este să știi cum să joci și să știi cum să fii și să respecti, nu s-a întâmplat nimic după aceea, am încercat să provoc după aceea, dar nu a reușit pentru că miezul meu era puternic, a fost asigurat de Hugo Rasta, unul dintre cei mai respectați bărbați în perioada în care am trăit în claustru, doar că nu l-am considerat primul pentru că primul, eu; Tot ceea ce a învățat, curajul de care a dat dovadă, eu avusesem deja curajul și trecusem deja, am absorbit, am absorbit curajul de a ști că aveam acolo un războinic, un om loial, un poet, un om căruia îi plăcea poezia, dar chiar și în asta eram mai bun decât el. Îmi plăcea să-l ascult, am scris câteva versuri, unul dintre ele dedicat lui,

Am fost cel mai bun, am fost figura carismatică a vremurilor în care am fugit, am fost viclean, am fost puternic, am fost dezinhibat, am reușit să mă răzbun la mijloc, unde am trăit cu restul populației carcerale, am prins mulți, dar toți erau oameni pașnici, oameni care munceau, dar eu nu. Când am încetat să mai lucrez și mi-am luat diploma, am devenit ceea ce nu voiam să devin, leul întunericului, m-am întors la Linhó, atunci totul a mers în favoarea mea, pentru că mă întorsesem în casa în care fusesem deja și dominasem, aceea a fost confirmarea ființei mele, renașterea dominației pe care o avusesem deja în acea casă, pentru că păstrasem respectul, era greu, așa că am decis să caut căi de supraviețuire mai ușoare decât cele dificile pe care le găsisem deja.

Este o închisoare centrală din Lisabona, adăpostește tot felul de ticăloși care există în viață, unii care au intrat în crimă din întâmplare, alții care au intrat în crimă din conștiință, întotdeauna a existat factorul bine și bine, nu mă temeam de nimic mai mult decât de mine, pentru că deja făcusem totul, de la a fi cel bun, prietenul, protectorul, conciliatorul, cel care înțelegea toate situațiile, care erau amare, care erau spuse de cei care se descărcau la mine, pentru simțeam o mare compasiune, îmi asumasem sentimentul de unitate și nu voiam să intru în deziluzie. Mi-am continuat drumul pentru a obține eliberarea condiționată, dar mai era mult până acolo.

Am luat decizia că nu voi face nimic care să-mi facă rău, ci voi munci pentru a-mi obține libertatea. Totul a devenit complicat pentru că m-am confruntat cu o conducere bine structurată, dar aș fi putut câștiga totul cu acea conducere. La momentul respectiv, nu am acceptat că motivul din spatele acestei direcții era atât de rigid, că era un regim autoritar, pentru că nu eram pregătit să accept acest regim, voiam să ies din închisoare cât mai repede posibil, dar totul a devenit și mai dificil, dar voi lăsa acest lucru pentru cititorii de mai târziu, pentru ca ei să înțeleagă întreg parcurs pe care nu obosesc niciodată să-l repet, care a fost greu, pentru că era în momentul tranziției lui Manuel T.; directorul pe care îl cunoscusem.; directorul pe care îl cunoscusem a fost înlocuit de João G., un om care venise din Macao, un fost inspector judiciar, un om care suferise deja un atac din partea mafiei care se stabilise în Macao, poreclită 24 Kilates, au fost uciși câțiva gardieni, în exercitarea funcției, deoarece aceasta aparținea administrației portugheze, de aceea au trimis întăriri publice pentru a servi națiunea.

A suferit atacul, a scăpat, dar garda lui de corp a fost ucisă, a urcat, a ajuns la administrația lui Linhô, un om integru, i-a plăcut de mine când m-a văzut, mi-a trimis vorbă că are încredere în mine, dar nu mi-a păsat pentru că mi-am dat seama de transformarea ființei, mă consideram regele

scorpion, cel cu otravă în sânge, nu l-am sunat și pentru că nu am făcut-o, am pierdut.

A început cu o pedeapsă minimă în celula de cazare, era o pedeapsă, nu era dură, era considerată o pedeapsă foarte normală în ritmul sociabil al închisorii, dar pentru mine a devenit un coșmar, nu am acceptat o astfel de pedeapsă. Directorul João G. a venit în celula mea să vorbească cu mine, să mă ajute, nu am acceptat acest ajutor, eram suspicios față de credința , pentru că avea dreptate, îmi cerea în schimb o colaborare directă în tot ceea ce dorea să știe, nu dispus să fac asta, pentru că nu era niciodată locul meu să colaborez la aceste servicii, dar era o dovadă a omului bun care era. De la această pedeapsă a venit ce a fost mai rău, luasem două psihotrope, la fereastra mea erau: vânătorul, Chibanga și Piranha, vânătorul a fost cel care mi-a dat cele două psihotrope, trecea pe acolo un superior, el era cel care mă determinase să fiu în celula de pedeapsă, Sampaio era numele lui. Cum efectul psihotropelor era încă asupra mea, m-a înfuriat să-l văd pe Sampaio trecând prin fața celulei mele, am spart toată celula, am dat foc saltelei, am ieșit afară, când gardienii s-au dus să mă ajute, am fugit, am intrat în curte, am luat un băț și două pietre și aveam scris pe brațul drept, răzbunare, dorință crudă. În acea zi, eram gata să-i omor pe gardieni sau pe oricine altcineva care ar fi venit.

Dar ei au fost deștepți ca întotdeauna, au venit să vorbească cu mine, nu aveau altă ieșire, pentru că știau că sunt înfuriat și aveau o întreagă aripă care să mă apere dacă așa proclamam, dar nu am rămas , pentru că nu știam cum să lupt fără să am dreptate, după câteva ore am acceptat răscumpărarea, adică perioada în care am încheiat negocierile și ca să nu fac prea multe, am acceptat să îmi dea 20 de zile într-o celulă disciplinară, adică șchioapă, pentru că atunci l-am cunoscut pe Alfredo M., PSP-ul, fostul golan, un ticălos și un paroh, a profitat de starea lui pentru a lucra ca atare, pentru a-și începe treaba în mafie, era un om dur pentru că fusese deja campion de box la categoria mijlocie-grea, îl cunoșteam bine, și atunci, când am căzut în celula disciplinară, am avut un episod, pe care nu voiam să-l am și care ar fi putut să-i ia viața, pentru că el avea deja un istoric cu negrii care se duseseră să execute sancțiuni disciplinare, A fost un moment greu, știam deja ce se întâmplă și spusesem deja cu voce tare că nu voi încasa o asemenea bătaie de la el, deoarece conducerea era dubioasă, mafia era pusă la cale, toți negrii care la pedeapsă și care comiteau sau primeau vreo pedeapsă pentru că nu respectau gardienii sau serviciile, personalul sau conducerea, plăteau prin Alfredo M., fusese un fost SPP, un fost polițist, îi cunoștea pe mulți dintre ei și îl știam deja ca atare, dar când a proclamat cu voce tare

Știam că Alfredo M. va veni la mine, dar atunci am făcut o greșeală. Au încercat să mă omoare când mă duceam la vestiar să fac un duș, nu au reușit, erau alți doi polițiști cu el în protecție care nu m-au putut opri. Atunci le-am arătat că îmi doream rațiunea mea de a trăi; îmi fusese insuflată ca o chestiune de bairrista, pentru că trăisem deja în cartier.

Mi-am pierdut tatăl devreme, am devenit adult devreme, iar acest lucru a avut repercusiuni asupra vieții pe care am dus-o mai târziu, pentru că este experiența și transcendența viitorului, modul de viață educației se răsfrânge asupra lui și atunci când este dur, suntem forțați să avem o educație mai dură, devreme aduce ceea ce probabil nimeni nu dorește.

Atunci a trecut faza Marcão, atunci am început să-mi doresc mai multă rațiune, trebuia să se ia o decizie la nivel de mat și de conducere, dar știam că supravegherea, care era formată din paznici și manageri, îmi va sta în cale, am reușit să dobândesc și să stau în calea unei alte ființe, dar care nu era decât o ființă ca mine, uneori este o chestiune de oportunități, am căutat, caut și voi căuta să am sufletul lusitanului, sunt un descendent al rasei portugheze din rasa sălbatică,

Este evident că ereditatea există. Uneori ne punem următoarele întrebări: de ce existăm, cine suntem, unde trăim? Acestea sunt întrebări care ne fac să ne îndoim că putem trăi, dar știm că trebuie să învingem, totul a fost programat să fie așa, mi-am continuat drumul în închisoare, mai târziu, după lupta lui Marcão, a apărut grupul care forma serviciile de supraveghere numite gardieni de închisoare, am prins băieți buni, am prins de toate, dar sincer și ei voiau doar să trăiască, nu au vrut niciodată să-mi facă rău, iar eu am vrut să-i ignor, iată, nu am învățat devreme că nu poți câștiga întotdeauna, eram într-un loc neospitalier, un loc în care viața nu valora nimic, nu aveam niciun interes să prețuiesc adevăratul sens al omului, altul decât acela de a servi.

Am servit, am servit tot ce trebuia să servesc, am fost ascultător, am știut că în puterea politică, în puterea socială, în puterea represivă există întotdeauna un singur lucru, trebuie să știi să ierți. Puteam să fiu un erou aclamat de ei, m-am întors în Valea Evreilor până am fost exmatriculat din curs, m-am întors Valea Evreilor, am găsit aceeași conducere în Linhó pentru că ei erau ceea ce nu voiam să găsesc, m-am revoltat împotriva a tot și a tuturor pentru tot prin ce trecusem, s-a făcut, am trăit cu tot ar trebui fac pentru a supraviețui
ceea ce ar putea înfrunta, deoarece dușmanii erau puternici

Erau mașinile care consumau totul, se numeau piranha, cu alte cuvinte, trebuiau să supraviețuiască la orice, era partea diplomatică, stabilirea de relații, cu alte cuvinte, avem un educator, avem un asistent, un psiholog, un medic și un avocat, la ce bun dacă chiar nu e nimic de spus. Am avut iubiri, iubiri platonice care încurcă ființa, în acest caz un bărbat, avusesem deja toate plăcerile vieții, am iubit o femeie care încă rămâne în spiritul meu în sufletul meu în viața mea, a fost o pasiune intensă, una dintre cele mai durabile relații care pot exista, care sunt prelungite. A iubi, a te distra, a iubi ființa este nevoia de a iubi ființa pe placul tău pentru a supraviețui.

Povestea merge direct la ultima circumstanță a ființei, toată lumea mă cunoștea deja, au vrut să mă pună la încercare, am înfruntat tot ceea ce a trebuit să înfrunt, de la cele mai rele coșmaruri, pe care le învățăm înainte de a merge la culcare, sunt povești spuse de tată și mamă, astfel încât să putem trăi în armonie și bunăstare, astfel încât bunăstarea să prevaleze și să putem păstra darurile eredității de la începuturile ființei, totul, deși este absorbit de mărime, vastitatea este imensă dacă vorbim despre uniunea, drepturile egale ale

fi. Tuturor ne-a fost încredințată o misiune, ea persistă, va continua să crească, eu voi continua să o văd crescând, cu vigoare, cu precizia momentelor de acțiune, pentru asta va trebui să am precizie. Este cu iertare, am continuat viața așa cum a trebuit și am prins oameni cinstiți, adevărați, totul a fost minunat, am prins oameni capabili de orice, erau hotărâți să facă totul, pentru că am avut bunul simț să trăiesc ca ei, dar au vrut să fie mai deștepți, i-am depășit în toate, am știut să combin istețimea lor cu înțelepciunea mea, erau vicleni, dar au vrut mereu să fie mai mult mine, dar am combinat istețimea lor, am știut să mă joc, m-am jucat și cu cunoștințele lor cu ale mele. Am continuat să trăiesc retras, claustrat, a fost o perioadă grea, oricât de multă frumusețe aș fi putut vedea, oricât de multă compasiune ar fi trebuit să am, știam că există o singură cale de ieșire. Nu am vrut niciodată să fac rău nimănui, îmi doream doar să mă lase să trăiesc, așa că am pornit în lupta care era constantă, pentru că toți erau puternici, toți erau ființe, dar mie nu-mi păsa de asta și nici nu aveam de-a face cu restul poveștii care se va . Am fost dur cu colegii mei, toți, nu am ales pe nimeni, am vrut doar să mențin ierarhia închisorii și am făcut-o, toți m-au ascultat dacă am vrut eu, dar i-am și lăsat să trăiască, a fost calea mea, droguri pentru mine să fumez și ei să meargă bine, au fost unii care au strigat să mă opresc pentru că drumul era greu, un drum greu

exista altă de ieșire, era victorie sau moarte.

În ciuda tuturor acestor lucruri, am reușit să găsesc calea cea grea, știam că pot ieși la jumătatea pedepsei, știam că pot ieși și la sfârșitul pedepsei, am inversat totul, cu alte cuvinte, nu mi-am făcut griji, pentru că eram bine, aveam pușcăria sub comanda mea, toți colegii mei erau acolo, atunci am devenit mai înfuriat de sentimentul de a fi, știam că am aliați. Am urmat calea răului, am fost interpretat ca atare, m-am crezut leul, dar eram dependent de heroină, un lucru greu de făcut, de consumat. Am intrat în luptă, o luptă care nu are egal, m-am confruntat cu judecători și educatori și asistenți, cu șeful gărzilor, am beneficiat de câteva ori de ei, dar nu multe, dar nu au fost suficiente pentru a spune că am fost bine, pentru că urmărirea mi-a adus o problemă, cea mai mare problemă dintre toate fiind, sunt sau nu sunt, vreau sau nu vreau, adică tot ceea ce putem aspira, a fost continuarea a tot, învățasem, mai bine, trăisem o situație după despărțirea tatălui și a . Tatăl meu era în armată, mama nu lucra pe atunci, apoi a venit să lucreze ca femeie de serviciu la Curry și Cabral, încă lucrează acolo. Mi-a plăcut , nu am învățat să trăiesc cu tatăl meu, cu alte cuvinte, am trăit, dar am rămas

Am avut mereu îndoieli, pentru că nu avea un caracter bun, cu alte cuvinte, caracterul său era nestatornic, era un militar care lucra pentru statul portughez, eu voiam mai mult, cu alte cuvinte, mai mult decât ceea ce construise el. Cu toate acestea, ereditatea a fost generată, sau mai degrabă ne-am obișnuit să fim mici, întotdeauna ținem cont de cine ne dă, va fi ceea ce au spus toți filosofii, apropierea exemplul părinților, pentru că exemplul care ne este dat atunci când ne naștem este acel exemplu de urmat al celui care ne pune pe lume, în acest caz va fi un caz global, existând un tată și o mamă, a fost munca care a fost concluzia creșterii mele. Am devenit ceea ce sunt, o ființă umilă, pașnică, care știe să trăiască, sunt considerat un tip, cel care umblă și trebuie să se hrănească singur, am devenit adevărata bestie, nu am mai înfruntat niciodată închisoarea la fel, am devenit ucigașul perfect al tuturor situațiilor pentru că eram pe cale să trăiesc, iar ei știau că sunt dispus să ucid pentru a trăi, au ales ca întotdeauna adevăratul tip, cel care domină toate situațiile, mi-am jurat că nu le voi face rău dacă ei nu mă vor răni. Am continuat, înfuriat, mereu atent la toate mișcările, sau reacțiile, oricare ar fi ele, la nivelul global al tovarășilor, direcția la nivelul a tot ceea ce cuprinde toată ființa în lumea justiției, pentru toate acestea am plătit un preț greu de plătit, pentru toate acestea totul a fost pus în evenimentul meu, toți mă cunoșteau și eu îi cunoșteam și pe ei.

Îi cunoșteam pe toți, era perfecțiunea jocului, era unitatea, unitatea celor care trăiesc împreună și sunt în contact zilnic cu populația, indiferent de situație; ca un tigru ce eram, nu știam să iert, de fapt se temeau de mine, erau respectuoși față de mine, nu era nimic de făcut, vorbim de o închisoare, vorbim de o mulțime de lucruri, cuprinde o valoare greu de dobândit, libertatea, dacă nu trebuie să trecem prin cele mai dificile situații din viață dependente, obișnuințe care pot duce la exagerări atunci când vorbim de consumism, suntem ființe consumiste, ca atare am devenit fiara invincibilă, mă numeam leu, mă luptam cu fiare la fel ca mine, cu cunoștințe și mai dure, dar nu știam să iert.

Știam că erau mulți fii de cățe și că experiențele lor de viață fuseseră diferite, unii fuseseră copii de oameni buni, alții fuseseră copii de oameni răi, ca toate acestea vreau să confirm prezența a tot ceea ce societatea are de dat, lasă să treacă situații identice fără să facă nimic, toată lumea trebuie să fie bine, Trăim într-o societate în care toată lumea vrea să fie , dar aceasta este frumusețea de a-ți vedea aproapele, apropierea, dacă vii pentru bine, te voi primi, dacă vii pentru rău, te voi primi rău și vei lua totul, toată răutatea mea, dar știu și că trebuie să merg, nu pot fi atât de dur, sunt mai mult decât copiii mei.

mamele, trebuia să le respect și pe ele, am instituit o regulă pentru ca toată lumea să fie bine, știind că infracționalitatea persistă și nevoia este mare, m-am lăsat purtat de evenimente, am devenit așa-numitul toxicoman, cel pe care toată lumea îl disprețuiește, dar aveam valoare și eram recunoscut, nimeni, nimeni nu avea de gând să nu mă respecte, indiferent de slăbiciunea pe care o simțeam în acel moment. Toți mă aclamau și mă respectau, voiau mai mult de la mine, trebuia să fiu un exemplu, trebuia să fiu mai blând, mai docil și mai afectuos.

Am plătit prețul nu le-am arătat ceea ce voiau să vadă de la mine, am fost dur, am fost nepoliticos, am făcut totul în favoarea deciziei mele, aș fi putut câștiga mai mult, aș fi putut chiar să beneficiaz mai mult de tot, m-au plăcut, mi-au spus chiar visele lor, dar am devenit bestia care voiam să fiu. A fost din cauza situației în care trăiam, a îngrădirii, a izolării, aveam și femei, totul era subjugat de iubirea platonică, le iubeam, le iubeam.

Totul era o chestiune de a trăi clipa, am avut mari pasiuni platonice și amoroase până la contact, dar am evitat întotdeauna să stric viața cuiva pentru a putea obține plăcerea frumoasă, nu credeam este necesar, eram deja prinsă, nu aveam de gând să stric viața nimănui dacă ei nu mi-o stricau pe a mea. Eram încă îndrăgostită, eram încă

să iubesc așa cum numai eu știam, toți făceau parte din dragostea mea, pentru că mă iubeau, sincer, mă respectau, eu eram cel care nu trăiam bine, eram închis, știam că trebuie să lupt ca să recâștig tot ce pierdusem, libertatea, dar atunci nu știam cum să mă opresc, directorii, asistenții, educatorii, gardienii voiau să mă înmoaie, aș fi înțeles, dar trebuia să mă opresc și eu, să mă opresc din tot, din furat, din folosit, din stricat viața altora, Dar am fost întotdeauna bun, nu am maltratat niciodată pe nimeni, nu am bătut pe nimeni dacă nu aveam un motiv să o fac, și chiar dacă aș fi avut, mi-ar fi fost greu să o fac, din cauza umanității în sine, am ținut întotdeauna cont de valorile morale, de valorile fiecărei scene, pentru că și eu sunt o ființă, dar ei știau că vor avea parte de cea mai mare bestie pe care au întâlnit-o vreodată, dar totul a fost programat de mine, pentru că așa am vrut eu, i-am lăsat să aștepte, de teamă că vor pierde. Totul a fost o chestiune de oportunitate, a fost o oportunitate de a te ridica, de a consuma și de a domina, mi-am dat seama de asta devreme, chiar înainte de a intra în închisoare, au fost ore dificile, zile care nu au trecut niciodată, ani pe care a trebuit să îi servesc, am dominat pentru că a trebuit să controlez situația care urma, chiar am glumit, dar gluma mă costa. Pentru că maimuța care se juca, maimuța care se juca cu păsărica maică-sii, eu muream într-un joc, pentru că știam să controlez. Eram la antrenamentul zilei, voiam să exerseze un pic și l-am rugat să vină să exerseze cu mine,

Eram o figură slabă, a fost doar pentru distracție, l-am strâns de gât, și-a pierdut cunoștința, dar în acel moment am simțit o strângere în mine pe care nu am vrut să o fac, așa cum mi se arăta, m-am jucat, m-am uitat la el, m-am ridicat și el a mers cu mine, i-am spus dacă totul este în regulă, nu a existat un răspuns în contradictoriu, dar când m-am uitat la el am avut senzația că într-adevăr s-a întâmplat , pentru că și-a pierdut cunoștința. Am fost , nu mi-am dat seama cât de puternică eram și acela a fost începutul iadului prin care trecusem deja:

- Ești bine? M-ai îngrijorat.

I-am arătat întotdeauna compasiune pentru moment, nu am vrut să-l rănesc, m-am uitat la el pentru a potoli tot răul, l-am înțeles greșit din antrenament, a fost exagerat din partea mea, a sfârșit prin a se sinucide, totul a fost în speranța de a fi într-o zi într-o vale a evreilor.

Am sperat că voi trăi într-o vale evreiască, a fost o simplă distracție pentru mine, cu alte cuvinte, a fost un antrenament pentru care nu eram pregătit, forța mea era la cote maxime, am dominat, pentru că știam să domin, dar ca în viață există un preț, am plătit un preț mare pentru că am fost prea bărbat în închisoare, am executat până la 5/6 din pedeapsă, cu alte cuvinte, orice

Deținuții cu o pedeapsă mai mare de șase ani pot profita de 5/6, este o lege.

Dar avem mijlocul , aproximativ 2/3 și apoi 5/6. Am ieșit la 5/6, totul a fost un program menit să-mi avantajeze biografia în timpul vieții mele de detenție, închis, am avut de-a face cu oameni buni, oameni cu care am negociat, care făceau parte din conducere, oameni pe care puteam chiar să-i iubesc dacă voiam, apoi de la tutun și nu a mers mai departe, am simțit o ură imensă pentru acei oameni. Erau oameni care nu nimic pentru mine, doar pentru șefi datorită atribuțiilor pe care le îndeplineau. Era o șefă adjunctă pe care o prețuiam foarte mult, a fost prima femeie care a avut o provocare din partea mea, am fost loială, dar apoi am crezut că am greșit, ea a fost cea care mi-a refuzat prima eliberare precară în 10 ani de închisoare. Nu m-a apreciat și mi-a cerut să fac un test antidrog, dar am fost prea viclean să-mi dau seama că se va opri aici, așa că mi s-a acordat eliberarea anticipată în urma unei cereri pe care am făcut-o judecătorului. Mi-a acordat patru zile de concediu temporar, cu condiția să fiu audiat de manager, iar ei au dispus acest lucru, i-a acordat patru zile de concediu temporar, prelungit cu condiția să facă testul antidrog, cu alte cuvinte, manevra, ei știau întotdeauna, și eu l-am subestimat de multe ori, dar l-am respectat întotdeauna, pentru că merita respectul meu. Erau ființe care

au făcut tot posibilul, dar s-a întâmplat, testul a ieșit pozitiv pentru consumul de opiacee, adică heroină, canabis, hașiș, dar am jucat în favoarea mea când am depus cererea, am cerut tot ce aveam de cerut, pentru că eram un consumator, i-am cerut medicului meu Ana F. un medicament, pentru că sub sau în urma unei discuții aprinse am apelat la ajutorul ei, pentru tot ceea ce m-a ajutat, i-am cerut medicamentul, numit Tramal, și acela a fost momentul în care am simțit că am un aliat, doctorița Ana F. sau Tramal au acuzat opiaceele în condiții de rutină, aceea era situația în care aș fi fost curat. Am fost testat pozitiv la opiacee la testul antidrog, atunci am făcut 2+2, adică am fost exonerat de testul antidrog de către medicul meu, ea m-a ajutat, a transmis documentul de confirmare la întrebare, testul antidrog, ca și mine, a făcut recurs împotriva deciziei care fusese luată, dreptul meu era să , am făcut recurs și m-am adresat instanței supreme, judecătorului de la instanța de condamnare, este cea mai înaltă instanță pentru ca deținuții să fie trimiși în libertate, cu beneficiul de a se bucura de 2/3 din pedeapsă, a urmat o bătălie, am agresat fizic un gardian de închisoare, nu pentru că am vrut, el a căutat reputația mea fost mare într-un mediu de închisoare, respectat, dar am construit, de asemenea, acest respect, respect, prin respect am știut

Nu am putut juca împotriva sistemului. Sistemul prevalează de la sine pentru că trebuie să existe o ordine socială, tot ceputea dori, bunăstare, deciziile au fost diverse, am avut totul, tot ce mi-a stat în putință pentru a putea profita de sentința de 2/3, deoarece reputația mea era vastă printre gardieni și printre colegii mei, au fost gardieni care au vrut să mă provoace și pe mine și totul pe plan psihologic, fizic și tot ce vă puteți gândi, pentru că știam că se poate întâmpla în instanțele pe care trebuia să le urmez, audierile fost convocate pentru mijlocul pedepsei de 2/3 și 5/6 de asemenea, cererea se baza pe curățenia raportului meu pe tema depistării canabisului; în acea cerere i-am spus judecătorului că analizele au arătat chamon sau hașiș, dar cum eu sunt o ființă socială, nu am trăit niciodată în protecție în interiorul închisorii, cu alte cuvinte trebuia să mă raportez la restul populației penitenciare și i-am spus judecătorului că eu nu am consumat nimic la momentul respectiv, a arătat doar hașiș, deci era logic dacă eram cu oameni care consumau și trăiam împreună într-un spațiu închis, era foarte normal să arăt hașiș pentru că respiram aerul. Au amânat decizia privind eliberarea mea provizorie deoarece era Crăciunul și judecătorul urma să plece pentru două săptămâni.

sărbătorile de Crăciun, dar ea mi-a luat-o înainte și mi-a dat

După aproape două luni și jumătate, a fost o lungă perioadă de angoasă, deoarece am vrut să ies din , deoarece

Eram acolo de mulți ani, de zece ani. Dar am trecut peste asta și am rezistat bine până în ziua în care am părăsit piața muncii precare, am primit patru zile de concediu prelungit pe piața muncii precare, pe care l-am încheiat cu succes. Dar urma să fie un subiect mai greu pentru mine, pentru că trebuia să fiu mai respectuoasă și să nu mă bag în bucluc, dar imediat ce m-am angajat, la două luni de contract temporar, a apărut cineva care a vrut să-mi stea în cale, și s-a întâmplat. Am fost implicat într-o bătaie în care băiatul a fost tratat un pic urât, dar am avut noroc că era un individ, un individ cu repertoriu de bărbat, am fost închiși în celule, prin ordin de anchetă, cu asta am fost audiați, trimis o hârtie în care îmi ceream scuze ca să nu mă prindă, nu era nevoie. La început nu a vrut să-l asculte pe băiat, pentru că spunea că nu se poate, că nu putea fi o glumă, pentru că el încercase să mă lovească cu un cuțit. Apoi a reușit să accepte versiunea băiatului și m-a sunat pe mine și i-am spus aceeași versiune, că a fost o sesiune de antrenament, o glumă, că s-ar fi putut termina rău, nici el nu a luat foarte bine versiunea pe care i-am spus-o, cu alte cuvinte, cum el era gardian, avea deja mulți ani de serviciu și avea de-a face cu "casdatrolas", cu alte cuvinte, este numele dat celor care au deja mulți ani de închisoare, nu mi s-a întâmplat nimic mie sau băiatului, ne-au scos pedeapsă.

Am continuat să duc o viață normală, am început să evit și mai mult problemele, am reușit să-mi iau cu succes încă patru zile libere și apoi s-a întâmplat din nou, în martie 2007, mai aveam 11 zile până când puteam iau o altă zi liberă, la începutul lunii aprilie, am înșelat o persoană cu droguri, cu alte cuvinte, i-am dat nisip în loc de droguri adevărate, a venit la mine, nu puteam să-l lovesc sau aș fi fost sancționat de data asta, fusesem deja avertizat, m-am apărat și a fost tot.

Dar o problemă nu vine niciodată singură, am lăsat-o să treacă, asta s-a întâmplat ca urmare a acestui motiv, nu se putea întâmpla s-a desfășurat, din nou o rigoare, dar de data aceasta nu aveam de gând să scap cu ea, aveau de gând să mă taie și asta s-a întâmplat. Am chemat un individ la mine în celulă pentru a obține niște informații, pentru că individului respectiv nu-i plăcea felul în care mă , și am jurat în fața celui care mi-a dat informațiile, Nuno Maluco, un adevărat războinic, și el cu condiții precare ca și mine, i-am jurat în numele nepotului meu că nu voi face nimic, că vreau doar să-i știu numele, am insistat o zi întreagă promisiunea că nu voi face nimic, eram aproape de ora închiderii celelei, l-am chemat pe individ la mine în celulă și l-am întrebat de ce vorbește despre ceva ce nu a mai făcut înainte.

Știam că Nuno Maluco nu m-ar fi mințit niciodată într-o astfel de situație, era unul dintre oamenii pe care respectat întotdeauna, pentru că era și un adevărat războinic, mă simțeam furios că mă nega pe mine și îl nega pe Nuno. L-am agresat și atunci a intrat gardianul în celula mea și l-a văzut pe omul care zăcea fără viață pe podea, din cauza pumnului pe care i-l dădusem, dar gardianul nu a văzut nimic, l-a văzut doar pe omul căzut, nu putea spune nimic fără să fi fost martor, dar tipul ăsta era un turnător, asta avea să-mi complice situația, Dar chiar și așa, știam că nu voi scăpa, pentru că nu turnasem niciodată pe nimeni, iar ei erau dornici să mă penalizeze pentru orice, pentru că nu tăceam niciodată când deținuții se plâneau . Întotdeauna am fost văzut ca atare, ca un promotor al acestor cauze sau forme de luptă, și atunci mi s-au dat cinci zile de pedeapsă, le-am ispășit în celulă, a fost o pedeapsă , m-am apărat susținând că individul s-a simțit rău și a căzut și el a spus versiunea lui, că într-adevăr a fost bătut, iar acest lucru s-a întâmplat într-un moment în care urma să mi se evalueze 2/3. Aș fi avut mari șanse să ies dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine, adică fără sancțiuni disciplinare între timp. Dar de data aceasta chiar ar fi trebuit să pledez nevinovat atunci când am fost audiat pentru 2/3, și i-am spus medicului că sunt nevinovat și că nu am făcut nimic,

Nu am ținut cont de acest lucru, m-am simțit lezat de situație, dar am așteptat decizia și decizia mi-a tăiat posibilitatea de a ieși la 2/3, astfel încât să pot beneficia doar de o nouă evaluare, o evaluare a mea la 5/6 din , cu alte cuvinte, aș ieși la 5/6 pentru că legea favorizează acest lucru, favorizată în acest caz, aș ieși oricum la 5/6, dar m-ar costa încă aproape 3 ani de închisoare, în loc să insist să depun o cale de atac pentru anularea deciziei judecătorului, astfel încât să pot beneficia de o nouă evaluare înainte de 5/6, pentru care ar trebui să petrec cel puțin șase luni în liniște. Pedepsa mea a fost pronunțată în martie, am fost audiat în luna mai a aceluiași an pentru eliberare condiționată, decizia privind reducerea la 2/3 nu venise încă, atunci viața mea ar fi putut deveni și mai complicată, mă simțeam angoasat, trist, dar știam și că cea mai mare parte a pedepsei mele trecuse deja. Atunci situație, de data aceasta cu un gardian, ar fi putut fi o situație care ar fi putut trece, dacă nu ar fi fost faptul că gardianul mi-a vorbit într-un mod dur și aspru, nu i-am urmat ordinul, i-am dat un pumn în față, era singur cu mine, dar a venit un alt gardian, s-a alăturat foarte repede colegului său și mi s-au alăturat în a mă ataca, nu i-am mai dat un pumn, au încetat și ei rapid să mai încerce să mă atace, m-au rugat doar să merg în sala de așteptare a infirmeriei, au venit șefii

Le-am spus că nu s-a întâmplat nimic, doar că nu am respectat ordinul, pentru că, deoarece gardianul încă sângera din gură, ei știau că a o agresiune în orice fel, de la o simplă agresiune sau până la o situație accidentală și asta le-am spus, nu am avut niciun motiv să atac gardianul, chiar am vorbit bine cu el, le-am mai spus că a fost un accident și asta am susținut întotdeauna.

M-au închis în așteptarea anchetei, au sunat la secția de securitate a Văii Evreiești, au sunat la admitere. Dar eu eram pregătit să merg mai departe cu teza mea că a fost într-adevăr un accident, nu puteam admite că a fost un act involuntar, aș fi pierdut. Așa că a trebuit să mă bazez pe faptul că, dacă voiam să merg mai departe cu această teză, trebuia să existe o contradicție între gardieni. Gardianul Leite a fost cel care a fost agresat, dar nici el nu a scris niciodată că l-am agresat efectiv, celălalt gardian a fost cel care a făcut raportul, care dusesse acolo un băiat care era sub protecție, mersese și el la infirmerie, este o rutină, deoarece deținutul este sub protecție, trebuie să fie însoțit de gardieni, chiar știu că a văzut ce am făcut, pentru că a fost martor la tot, așa că el a fost cel care mi-a făcut raportul pentru a fi pedepsit cu o sancțiune disciplinară care m-a dus și la tribunal.

Dar în ziua în care am fost audiat la procuratură, am aflat că mi s-a intentat un proces pentru o presupusă agresiune asupra gardianului Leite, dar persoana care m-a însoțit în acea zi a fost gardianul Oliveira, povestea acestui gardian cu mine a fost o prietenie pe care am format-o în închisoare, eram la un curs de aplicații informatice de birou, aveam o monitoare pe nume Lina, m-am îndrăgostit de ea fără să vreau și acest gardian, Oliveira, a plăcut-o și el și a tăiat-o. El știa că eu o plăceam și ea mă plăcea pe mine, de aici a început legătura, s-a împrietenit cu mine, ar fi putut să vorbească urât despre mine ca să ajungă la ea, a început să vorbească mai mult cu mine, mi-a ascultat declarațiile la procuratură și a notat tot ce am spus, eu am susținut că a fost un accident, pentru că nu mi-aș fi imaginat niciodată că acest gardian mă va ajuta, a mă plăcă, după care a ajuns la Monsanto, o închisoare care fusese transformată dintr-o închisoare obișnuită într-o închisoare de înaltă securitate, acolo a fost inaugurată în mai 2007, între timp am mers la Monsanto pentru că a trebuit să aștept desfășurarea procesului, o închisoare complicată care a fost făcută pentru a adăposti teroriști, crime mai violente, organizații criminale, suntem mereu supravegheați, în permanență, pentru că trăim într-un regim mai dur, adică la început deținuții sunt într-un regim mai dur.

Toți erau încătușați pentru a părăsi celula, aveau doar o oră de recreere pe zi. Dar eu am fost acolo abia în mai 2008 și am urmat și eu acest regim de a fi închis într-o celulă pentru o perioadă lungă de timp, dar nu am mai primit cătușe, am primit un regim care nu era deschis, dar aveam alte activități, aveam fotbal, handbal și gimnastică, puteam merge și la bibliotecă, dar toate erau intercalate, nu erau toate în aceeași zi.

M-am dus să răspund și am susținut din nou aceeași teză, dar când am coborât din dubă pentru a merge în , am văzut că agentul Leite, infractorul, era însoțit de agentul Oliveira și eram departe de a-mi imagina că voi avea parte de o surpriză plăcută când am început să ascult mărturia agentului Leite, am auzit teza pe care o susținusem când am fost interogat la procuratură și atunci am simțit că agentul Oliveira m-a ajutat. Instanța a afirmat, de asemenea, că nu erau convinși că a fost într-adevăr un accident, dar au făcut ceea ce trebuia să facă, iar dacă nu există nicio dovadă contrară, nimeni nu poate fi condamnat. Am fost achitat și avocatul meu a fost și el excelent, deoarece așteptam procesul în închisoarea de înaltă securitate Monsanto, mi-au făcut o evaluare, mai aveam exact două luni până la eliberare și m-au transferat la I.P. din Alcoentre, petrecusem deja timp în acea închisoare, am avut un transfer de care nu aveam nevoie.

A fost ca urmare a mai multor cereri pe care le-am făcut deja în închisoare, este o închisoare cu regim deschis numită colonia penitenciară, când mai aveam două luni, m-au trimis înapoi acolo, să ies în stradă, am plecat.

Am vrut cu adevărat să fiu într-o închisoare cu regim deschis, pentru că am petrecut un an și jumătate la Monsanto și, indiferent de câte locuri de muncă facem acolo, este un regim foarte închis.

Era imposibil să faci rost de droguri pentru că nu puteau intra alimente sau alte lucruri din exterior, vizita avea un geam care nu permitea contactul fizic, dar întotdeauna mi-am spus că, dintre toate lucrurile rele care mi s-au întâmplat, am beneficiat renunțarea la heroină.

*** ÎNCHIDERE ***

PINK FLOYD - NOI ȘI EI

" Noi și ei

Și la urma urmei suntem doar oameni

obișnuiți Eu și cu tine

Numai Dumnezeu știe

Nu este ceea ce am alege să facem Înainte a
strigat din spate

Și rândurile din față au murit

Și generalul s-a așezat Și

liniile de pe hartă s-au

mișcat de la o parte la alta

Negru și albastru

Și cine știe care este care și cine este cine Sus și jos

Și în cele din urmă este doar rotund 'n rotund

N-ai auzit că este o bătălie de cuvinte

Purtătorul afișului a strigat

Ascultă, fiule, a spus bărbatul cu pistolul, este
loc pentru tine înăuntru

"Adică, nu vor ucide, așa că dacă le dai un șoc scurt și puternic, nu o vor mai face. Ai ? Vreau să spun că el a scăpat ușor, pentru că eu i-aș fi dat o bătaie zdravănă - l-am lovit doar o dată! A fost doar o diferență

de opinie, dar într-adevăr... Adică bunele maniere nu costă nimic,
nu-i așa?"

Jos și afară

Nu poate fi ajutat că există o mulțime de ea despre

With, fără

Și cine va nega despre asta este vorba în lupte?

La o parte Este o

zi plină

Am lucruri pe mintea mea

Pentru lipsa de preț De ceai și

o felie "

Bătrânul a murit

COPYRIGHT© PINK FLOYD
